

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
รับที่ ๐145
วันที่ 17 ต.พ. 2548

62.3/621
17 ต.พ. 48
18.8518

ที่ กค 0725/15028

กระทรวงการคลัง

ถนนพระราม 6 กท.10400

17 สิงหาคม 2548

เรื่อง อนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนไทย - โมร็อกโก

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีที่ นร 0504/65 ลงวันที่ 3 มกราคม 2546

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. เอกสารประกอบการพิจารณาอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนไทย - โมร็อกโก

จำนวน 20 ชุด แต่ละชุดประกอบด้วย

- 1.1 ร่างอนุสัญญาระหว่างราชอาณาจักรไทยและราชอาณาจักรโมร็อกโก ฉบับลงนามย่อ
- 1.2 ร่างคำแปลอนุสัญญาฉบับลงนามย่อ
- 1.3 บันทึกคำชี้แจง

2. หนังสือกระทรวงการต่างประเทศด่วนมาก ที่ กค 0703/1266 ลงวันที่ 7 กรกฎาคม 2548

ความเป็นมา

ตามหนังสือที่อ้างถึง คณะรัฐมนตรีได้มีมติอนุมัติให้คณะผู้แทนไทยดำเนินการเจรจาจัดทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนกับประเทศโมร็อกโก ซึ่งปรากฏผลว่า ในการเจรจารอบสี่ ณ กรุงเทพมหานคร คณะผู้แทนทั้งสองฝ่ายสามารถตกลงกันได้ทุกข้อบท และได้มีการลงนามย่อคำกับร่างอนุสัญญาฯ ฉบับที่ได้ตกลงกัน ซึ่งกระทรวงการต่างประเทศได้มีหนังสือตามสิ่งที่ส่งมาด้วย 2 ให้ความเห็นชอบต่อร่างอนุสัญญาฯ ดังกล่าวแล้วนั้น

สาระสำคัญโดยสรุปของอนุสัญญาฯ

1. ขอบข่ายของอนุสัญญาฯ อนุสัญญาฯนี้จะใช้กับผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยหรือประเทศโมร็อกโก หรือทั้งสองประเทศ และจะใช้บังคับกับภาษีเก็บจากฐานเงินได้และผลได้จากทุน

2. วิธีขจัดภาษีซ้อน ประเทศคู่สัญญาจะยอมให้ผู้มีถิ่นที่อยู่ของตนนำภาษีที่เสียไว้แล้ว ในอีกประเทศหนึ่งมาหักออกจากภาษีที่ต้องชำระในประเทศตนเท่าจำนวนภาษีที่ได้ชำระไว้จริง แต่ต้องไม่เกินกว่าจำนวนภาษีที่คำนวณได้ในประเทศตน นอกจากนี้อนุสัญญาฯ ยังได้กำหนดให้มีมาตรการ Tax Sparing Credit ในทั้งสองประเทศด้วย กล่าวคือ กรณีได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีตามกฎหมายภายในของประเทศหนึ่ง (ประเทศแหล่งเงินได้) อีกประเทศหนึ่ง (ประเทศถิ่นที่อยู่ของผู้รับเงินได้) จะยอมให้นำจำนวนภาษีที่ได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนดังกล่าวไปถือเป็นเครดิตภาษีได้ด้วย

3. การเก็บภาษีจากกำไรธุรกิจ ประเทศที่มีการจ่ายเงินได้จะเก็บภาษีจากผู้รับเงินได้ ซึ่งเป็นวิสาหกิจของอีกประเทศหนึ่งได้ ต่อเมื่อวิสาหกิจนั้นดำเนินธุรกิจผ่านสถานประกอบการถาวรในประเทศที่มีการจ่ายเงินได้นั้น

4. การเก็บภาษีจากการขนส่งทางเรือและทางอากาศ ประเทศแหล่งเงินได้จะให้การยกเว้นเฉพาะภาษีเงินได้สำหรับการขนส่งทางอากาศระหว่างประเทศ ส่วนการเดินทางเรือจะเก็บภาษีได้ตามกฎหมายภายในของแต่ละประเทศ

5. การเก็บภาษีจากทรัพย์สินประเภททุน กรณีเงินปันผล ดอกเบี้ย และค่าสิทธิ จะมี การจำกัดอัตราภาษีในประเทศผู้จ่ายเงินได้ โดยไม่ให้เก็บเกินกว่าอัตราภาษีตามที่อนุสัญญาฯ กำหนดไว้ กรณี ค่าเช่าอสังหาริมทรัพย์ และผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์และสังหาริมทรัพย์ของสถานประกอบการถาวรให้ประเทศที่ทรัพย์สินตั้งอยู่ยังคงมีสิทธิเก็บภาษีได้ เว้นแต่ผลได้จากการจำหน่ายเรือและอากาศยาน ที่ใช้ในการขนส่งระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศที่ผู้จำหน่ายมีสถานจัดการใหญ่ตั้งอยู่

6. การเก็บภาษีจากเงินเดือน ค่าจ้าง หรือค่าตอบแทนจากการจ้างแรงงาน การให้บริการส่วนบุคคล หากมีการให้บริการในประเทศใดให้ประเทศนั้นมีสิทธิเก็บภาษีได้ แต่อาจได้รับยกเว้น ภาษีตามเงื่อนไขที่อนุสัญญาฯ กำหนดไว้

7. บทบัญญัติพิเศษอื่นๆ เช่น คำนิยามทั่วไป วิธีการเพื่อความตกลงร่วมกัน การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ มีการบัญญัติขึ้นเพื่อให้การใช้บังคับอนุสัญญาฯ เป็นไปด้วยความเรียบร้อยไม่เกิด การเลือกปฏิบัติระหว่างคนชาติ และได้มีการประสานงาน เพื่อประโยชน์ในการบริหารจัดการเก็บภาษีของประเทศ คู่สัญญา

8. การเริ่มใช้และการเลิกใช้อนุสัญญาฯ เมื่อประเทศคู่สัญญาได้ดำเนินการตามแบบพิธีที่มีอยู่ตามกฎหมายภายในของตนในอันที่จะให้อนุสัญญาฯ มีผลบังคับ และได้แจ้งโดยวิธีทางการทูตให้ประเทศคู่สัญญาของตนทราบซึ่งกันและกันถึงการดำเนินการดังกล่าวแล้ว อนุสัญญาฯ จึงจะมีผลบังคับใช้ในส่วนของภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่ายนั้น จะใช้บังคับกับเงินได้ ที่ได้รับในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากปีซึ่งอนุสัญญาฯ มีผลใช้บังคับและในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้อื่นๆ นั้น อนุสัญญาฯ จะมีผลใช้บังคับสำหรับภาษีที่เรียกเก็บในปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากปีที่อนุสัญญาฯ มีผลใช้บังคับ

สำหรับการเลิกใช้นั้น ประเทศคู่สัญญาสามารถแจ้งการเลิกใช้ด้วยวิธีทางการทูตภายหลังที่อนุสัญญาฯ นี้มีผลบังคับมาแล้ว 5 ปี โดยแจ้งภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้และจะมีผลเลิกใช้กับเงินได้ที่เกิดขึ้นในปีภาษีถัดไป

ความเห็น

ร่างอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนไทย - โมร็อกโก มีสาระสำคัญเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้ และป้องกันการหลีกเลี่ยงภาษีระหว่างประเทศคู่สัญญาทำนองเดียวกับความตกลงหรืออนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนที่ประเทศไทยเคยตกลงไว้แล้วกับประเทศอื่นๆ และมีผลใช้บังคับมานานแล้ว (ขณะนี้ 49 ประเทศ) การมีอนุสัญญาดังกล่าวจะก่อให้เกิดประโยชน์ ดังนี้

1. ช่วยจัดหรือบรรเทาภาระภาษีซ้ำซ้อนอันเป็นอุปสรรคของการลงทุนระหว่างประเทศให้หมดไปในระดับหนึ่ง จึงทำให้ภาระภาษีซึ่งถือเป็นต้นทุนอย่างหนึ่งของนักลงทุนลดต่ำลงด้วย
2. การมีอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนจะทำให้เกิดหลักประกันในการเสียภาษีที่แน่นอนและชัดเจน ซึ่งเป็นการช่วยเสริมสร้างบรรยากาศการลงทุนและทำให้นักลงทุนเกิดความมั่นใจในการลงทุนระหว่างประเทศ อนุสัญญาฯ จึงช่วยดึงดูดหรือจูงใจให้มีการลงทุนระหว่างประเทศมากยิ่งขึ้น

3. อนุสัญญาฯ จะช่วยส่งเสริมให้เกิดการเคลื่อนย้ายเงินทุนและเทคโนโลยีระหว่างประเทศมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ เนื่องจากอนุสัญญาฯ ได้มีการจำกัดเพดานอัตราภาษีสำหรับเงินปันผล ดอกเบี้ย และค่าสิทธิไว้ด้วย

4. การมีอนุสัญญาฯ นอกจากจะช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์ทางการค้าและ เป็นคู่ทางขยายฐานการลงทุนใหม่ ๆ ระหว่างประเทศคู่สัญญาแล้ว ยังเป็นการช่วยกระชับความสัมพันธ์ทางการทูตอีกทางหนึ่งด้วย

5. การยกเว้นภาษีเงินได้ให้แก่การบินระหว่างประเทศตามข้อกำหนดของอนุสัญญาฯ นี้ จะเป็นการช่วยส่งเสริมการประกอบกิจการขนส่งระหว่างประเทศ อันเป็นปัจจัยพื้นฐานสำคัญของการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศ เนื่องจากต้นทุนของการขนส่งระหว่างประเทศจะลดต่ำลงในระดับหนึ่ง อันเป็นผลมาจากการประหยัดรายจ่ายด้านภาษีของกิจการขนส่งระหว่างประเทศ และในกรณีที่ผู้ประกอบการกิจการขนส่งของไทยได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีในประเทศคู่สัญญาก็จะมีผลให้ผู้ประกอบการดังกล่าวมีเงินได้เพื่อเสียภาษีในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย

6. เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านของไทยที่อยู่ในภูมิภาคเดียวกัน ซึ่งถือว่าเป็นคู่แข่งของไทยในทางการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศแล้ว การมีอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนจะช่วยเพิ่มศักยภาพให้กับประเทศไทยในการแข่งขันกับประเทศเพื่อนบ้านในภูมิภาคเดียวกันให้เพิ่มมากยิ่งขึ้น

7. การที่อนุสัญญาฯ กำหนดให้หน่วยจัดเก็บภาษีของประเทศคู่สัญญาสามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลทางภาษีระหว่างกัน ทำให้การหลีกเลี่ยงภาษีอากรระหว่างประเทศทั้งสองเป็นไปได้ยาก ประเทศคู่สัญญาจึงสามารถเก็บภาษีได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยยิ่งขึ้น

ข้อเสนอเพื่อโปรดพิจารณา

เนื่องจากกระทรวงการต่างประเทศได้ให้ความเห็นชอบต่ออนุสัญญาฯ แล้ว และอนุสัญญาฯ จะมีผลบังคับได้ต่อเมื่อได้มีการลงนามอย่างเป็นทางการ และได้มีการแลกเปลี่ยนหนังสือระหว่างกัน กระทรวงการคลังจึงเห็นควรนำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบในร่างอนุสัญญาฯ ดังกล่าว

และอนุมัติให้กระทรวงการต่างประเทศรับไปดำเนินการทางการทูต และตามแบบพิธีของกฎหมายภายใน เพื่อให้อนุสัญญาฯ มีผลบังคับใช้ต่อไป

จึงเรียนเสนอมาเพื่อโปรดพิจารณานำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาอนุมัติ

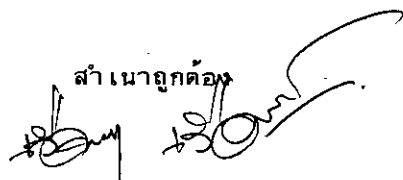
ขอแสดงความนับถือ

(นายทนง พิทยะ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

สำเนาถูกต้อง

(นายเรืองฤทธิ์ เรือง เนตร)

นักวิชาการภาษี 5

กรมสรรพากร

สำนักแผนภาษี

โทร. 0-2272-8639

โทรสาร 0-2617-3643

เอกสารประกอบรายงาน

ผลการเจรจาจัดทำอนุสัญญา

ระหว่างราชอาณาจักรไทย

และ

ราชอาณาจักรโมร็อกโก

เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

กรมสรรพากร

กระทรวงการคลัง

เอกสารประกอบการพิจารณาอนุญาต

ระหว่างราชอาณาจักรไทย

และ

ราชอาณาจักรโมร็อกโก

เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากร

ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

ประกอบด้วย

1. อนุสัญญาระหว่างราชอาณาจักรไทยและราชอาณาจักร
โมร็อกโกฯ
2. ร่างคำแปลอนุสัญญาฯ
3. บันทึกคำชี้แจง

อนุสัญญาระหว่างราชอาณาจักรไทย
และราชอาณาจักรโมร็อกโกฯ

AGREED MINUTES

The fourth round of negotiations on the Convention between the Kingdom of Morocco and the Kingdom of Thailand for the Avoidance of Double Taxation and the Prevention of Fiscal Evasion with respect to Taxes on Income was held in Bangkok from 25 to 28 April 2005.

The Moroccan delegation was led by Mr. Nouredine Bensouda, Director General of Tax Administration, Ministry of Finance and Privatization. The Thai delegation was led by Mr. Pichart Gesaruang, Deputy Director-General, the Revenue Department.

The list of both delegations and the draft Convention agreed upon by both sides are attached as ANNEX I and ANNEX II respectively.

The negotiations were conducted in a spirit of friendship and mutual understanding. Both delegations have agreed on all Articles.

Both delegations also agreed to recommend their respective authorities to approve the text with a view to the Convention being signed and entered into force at the earliest convenience.

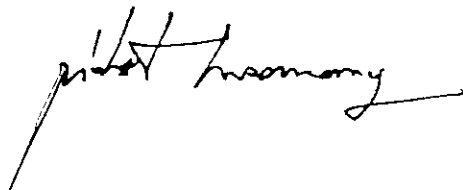
Signed in Bangkok on 28 April 2005.

For the Delegation of
the Kingdom of Morocco

A handwritten signature in black ink, consisting of a stylized 'N' followed by a long horizontal stroke.

Mr. Nouredine Bensouda

For the Delegation of
the Kingdom of Thailand

A handwritten signature in black ink, featuring a stylized 'P' and 'G' with a long horizontal stroke.

Mr. Pichart Gesaruang

CONVENTION
BETWEEN
THE KINGDOM OF THAILAND

AND
THE KINGDOM OF MOROCCO
FOR THE AVOIDANCE OF DOUBLE TAXATION

AND
THE PREVENTION OF FISCAL EVASION
WITH RESPECT TO TAXES ON INCOME

The Government of the Kingdom of Thailand and the Government of the Kingdom of Morocco, desiring to conclude a Convention for the avoidance of double taxation and the prevention of fiscal evasion with respect to taxes on income,

HAVE AGREED AS FOLLOWS:

Article 1
PERSONS COVERED

This Convention shall apply to persons who are residents of one or both of the Contracting States.

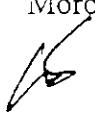

Article 2 TAXES COVERED

1. This Convention shall apply to taxes on income imposed on behalf of a Contracting State or of its political subdivisions or local authorities, irrespective of the manner in which they are levied.
2. There shall be regarded as taxes on income all taxes imposed on total income, or on elements of income including taxes on gains from the alienation of movable or immovable property, taxes on the total amounts of wages or salaries paid by enterprises as well as taxes on capital appreciation.
3. The existing taxes to which the Convention shall apply are in particular:
 - a) in the case of Thailand:
 - (i) the income tax; and
 - (ii) the petroleum income tax;(hereinafter referred to as "Thai tax"); and
 - b) in the case of Morocco:
 - (i) the general income tax;
 - (ii) the corporation tax;(hereinafter referred to as "Moroccan tax").
4. The Convention shall apply also to any identical or substantially similar taxes which are imposed after the date of signature of the Convention in addition to, or in place of, the existing taxes. The competent authorities of the Contracting States shall notify each other of any substantial changes which have been made in their respective taxation laws.

Article 3 GENERAL DEFINITIONS

1. For the purposes of this Convention, unless the context otherwise requires:
 - a) the terms "a Contracting State" and "the other Contracting State" mean Thailand or Morocco as the context requires;

b) the term "Thailand" means the Kingdom of Thailand and includes its maritime area adjacent to the territorial sea of the Kingdom of Thailand which by Thai legislation, and in accordance with the international law, has been or may hereafter be designed as an area within which the rights of the Kingdom of Thailand with respect to the sea-bed and subsoil and their natural resources may be exercised ;

c) the term "Morocco" means the Kingdom of Morocco and, when used in geographical sense the term "Morocco" includes:

(i) the territory of the Kingdom of Morocco, the territorial sea thereof; and

(ii) the maritime areas beyond the territorial sea, including the seabed and subsoil thereof (continental shelf) and the exclusive economic zone over which Morocco exercises sovereign rights, in accordance with its domestic laws and international law, for the purpose of exploration and exploitation of the natural resources of such areas;

d) the term "tax" means Thai tax or Moroccan tax, as the context requires;

e) the term "person" includes an individual, a company and any other body of persons which is treated as an entity for tax purposes;

f) the term "company" means any body corporate or any entity which is treated as a body corporate for tax purposes;

g) the terms "enterprise of a Contracting State" and "enterprise of the other Contracting State" mean respectively an enterprise carried on by a resident of a Contracting State and an enterprise carried on by a resident of the other Contracting State;

h) the term "international traffic" means any transport by a ship or aircraft operated by an enterprise that has its place of effective management in a Contracting State, except when the ship or aircraft is operated solely between places in the other Contracting State;

i) the term "competent authority" means:

(i) in the case of Thailand, the Minister of Finance or his authorised representative;

(ii) in the case of Morocco, the Minister of Finance or his authorised representative.

j) the term "national" means:

(i) any individual possessing the nationality of a Contracting State;

(ii) any legal person, partnership or association and any other entity deriving its status as such from the laws in force in a Contracting State.

2. As regards the application of the Convention at any time by a Contracting State, any term not defined therein shall, unless the context otherwise requires, have the meaning that it has at that time under the law of that State for the purposes of the taxes to which the Convention applies, any meaning under the applicable tax laws of that State prevailing over a meaning given to the term under other laws of that State.

Article 4 RESIDENT

1. For the purposes of this Convention, the term "resident of a Contracting State" means any person who, under the laws of that State, is liable to tax therein by reason of his domicile, residence, place of incorporation, place of management, or any other criterion of a similar nature, and also includes that State and any political subdivision or local authority thereof. This term, however, does not include any person who is liable to tax in that State in respect only of income from sources in that State.

2. Where by reason of the provisions of paragraph 1 an individual is a resident of both Contracting States, then his status shall be determined as follows:

a) he shall be deemed to be a resident only of the State in which he has a permanent home available to him; if he has a permanent home available to him in both States, he shall be deemed to be a resident of the State with which his personal and economic relations are closer (centre of vital interests);

b) if the State in which he has his centre of vital interests cannot be determined, or if he has not a permanent home available to him in either State, he shall be deemed to be a resident only of the State in which he has an habitual abode;

c) if he has an habitual abode in both States or in neither of them, he shall be deemed to be a resident only of the State of which he is a national;

d) if he is a national of both States or of neither of them, the competent authorities of the Contracting States shall settle the question by mutual agreement.

3. Where by reason of the provisions of paragraph 1 a person other than an individual is a resident of both Contracting States, then it shall be deemed to be a resident only of the State in which its place of effective management is situated. If the State in which its place of effective management is situated cannot be determined, then the competent authorities of the Contracting States shall settle the question by mutual agreement.

Article 5 PERMANENT ESTABLISHMENT

1. For the purposes of this Convention, the term "permanent establishment" means a fixed place of business through which the business of an enterprise is wholly or partly carried on.

2. The term "permanent establishment" includes especially:

- a) a place of management;
- b) a branch;
- c) an office;

- d) a factory;
- e) a workshop;
- f) a mine, an oil or gas well, a quarry or any other place of extraction of natural resources;
- g) a sales outlet;
- h) a warehouse in relation to a person providing storage facilities for others; and
- i) a farm or plantation.

3. The term "permanent establishment" also encompasses:

a) a building site, a construction, assembly or installation project or supervisory activities in connection therewith, but only if such site, project or activities lasts more than six months;

b) the furnishing of services, including consultancy services, by an enterprise through employees or other personnel engaged by the enterprise for such purpose, but only if activities of that nature continue (for the same or a connected project) within a Contracting State for a period or periods aggregating more than two months within any twelve month period.

4. An enterprise shall be deemed to have a permanent establishment in a Contracting State and to carry on business through that permanent establishment if it provides services or facilities in connection with, or supplies plant and machinery or hire used for or to be used in the prospecting for, or extracting or exploitation of mineral oils in that State.

5. Notwithstanding the preceding provisions of this Article, the term "permanent establishment" shall be deemed not to include:

a) the use of facilities solely for the purpose of storage or display of goods or merchandise belonging to the enterprise;

b) the maintenance of a stock of goods or merchandise belonging to the enterprise solely for the purpose of storage or display;

c) the maintenance of a stock of goods or merchandise belonging to the enterprise solely for the purpose of processing by another enterprise;

d) the maintenance of a fixed place of business solely for the purpose of purchasing goods or merchandise or of collecting information for the enterprise;

e) the maintenance of a fixed place of business solely for the purpose of carrying on, for the enterprise, any other activity of a preparatory or auxiliary character;

f) the maintenance of a fixed place of business solely for any combination of activities mentioned in sub-paragraphs a) to e), provided that the overall activity of the fixed place of business resulting from this combination is of a preparatory or auxiliary character.

6. Notwithstanding the provisions of paragraphs 1, 2, 3 and 4 where a person - other than an agent of an independent status to whom paragraph 8 applies - is acting in a Contracting State on behalf of an enterprise of the other Contracting State, that enterprise shall be deemed to have a permanent establishment in the first mentioned Contracting State in respect of any activities which that person undertakes for the enterprise, if such a person:

a) has and habitually exercises in that State an authority to conclude contracts in the name of the enterprise, unless the activities of such person are limited to those mentioned in paragraph 5 which, if exercised through a fixed place of business, would not make this fixed place of business a permanent establishment under the provisions of that paragraph; or

b) has no such authority, but habitually maintains in the first-mentioned State a stock of goods or merchandise from which he regularly delivers goods or merchandise on behalf of the enterprise; or

c) has no such authority, but habitually secures orders in the first mentioned State wholly or almost wholly for the enterprise or for the enterprise and other enterprises which are controlled by it or have a controlling interest in it.

7. Notwithstanding the preceding provisions of this Article, an insurance enterprise of a Contracting State shall, except in regard to re-insurance, be deemed to have a permanent establishment in the other Contracting State if it collects premiums in the territory of that other State or insures risks situated therein through a person other than an agent of an independent status to whom paragraph 8 applies.

8. An enterprise of a Contracting State shall not be deemed to have a permanent establishment in the other Contracting State merely because it carries on business in that other State through a broker, general commission agent or any other agent of an independent status, provided that such persons are acting in the ordinary course of their business. However, when the activities of such an agent are devoted wholly or almost wholly on behalf of that enterprise, and conditions are made or imposed between that enterprise and the agent in their commercial and financial relations which differ from those which would have been made between independent enterprise, he will not be considered an agent of an independent status within the meaning of this paragraph.

9. The fact that a company which is a resident of a Contracting State controls or is controlled by a company which is a resident of the other Contracting State, or which carries on business in that other State (whether through a permanent establishment or otherwise), shall not of itself constitute either company a permanent establishment of the other.

Article 6 INCOME FROM IMMOVABLE PROPERTY

1. Income derived by a resident of a Contracting State from immovable property (including income from agriculture or forestry) situated in the other Contracting State may be taxed in that other State.

2. The term "immovable property" shall have the meaning which it has under the law of the Contracting State in which the property in question is situated. The term shall in any case include property accessory to immovable property, livestock and equipment used in agriculture, forestry and fishery, rights to which the provisions of general law respecting landed property apply, usufruct of immovable property and rights to variable or fixed payments as consideration for the working of, or the right to work, mineral deposits, sources

and other natural resources; ships, boats and aircraft shall not be regarded as immovable property.

3. The provisions of paragraph 1 shall apply to income derived from the direct use, letting or use in any other form of immovable property.

4. The provisions of paragraphs 1 and 3 shall also apply to the income from immovable property of an enterprise and to income from immovable property used for the performance of independent personal services.

5. Where the ownership of shares or other corporate rights in a company or any other legal entity entitles the owner of such shares or corporate rights to the enjoyment of immovable property held by the company or the other legal entity, income derived by the owner from the use, letting, or use in any other form of his right of enjoyment may be taxed in the Contracting State in which the immovable property is situated.

Article 7 BUSINESS PROFITS

1. Income or profits of an enterprise of a Contracting State shall be taxable only in that State unless the enterprise carries on business in the other Contracting State through a permanent establishment situated therein. If the enterprise carries on business as aforesaid, income or profits of the enterprise may be taxed in the other State but only so much of them as is attributable to:

a) that permanent establishment;

b) sales in that other State of goods or merchandise of the same or similar kind as those sold through that permanent establishment; or

c) other business activities carried on in that other State of the same or similar kind as those effected through that permanent establishment.

2. Subject to the provisions of paragraph 3, where an enterprise of a Contracting State carries on business in the other Contracting State through a permanent establishment situated therein, there shall in each Contracting State be attributed to that permanent establishment the income or profits which it might be expected to make if it were a distinct and separate enterprise engaged in the same or similar activities under the same or similar conditions and dealing wholly independently with the enterprise of which it is a permanent establishment.

3. In the determination of the profits of a permanent establishment, there shall be allowed as deductions expenses which are incurred for the purposes of the business of the permanent establishment, including executive and general administrative expenses so incurred, whether in the State in which the permanent establishment is situated or elsewhere. However, no such deduction shall be allowed in respect of amounts, if any, paid (otherwise than towards reimbursement of actual expenses) by the permanent establishment to the head office of the

enterprise or any of its other offices, by way of royalties, fees, or other similar payments in return for the use of patents or other rights, or by way of commission, for specific services performed or for management, or, except in the case of the banking enterprise, by way of interest on moneys lent to the permanent establishment. Likewise, no account shall be taken, in the determination of the profits of a permanent establishment, for such payments, charged by the permanent establishment to the head office of the enterprise or any of its other offices.

4. Insofar as it has been customary in a Contracting State to determine the profits to be attributed to a permanent establishment on the basis of an apportionment of the total profits of the enterprise to its various parts or on the basis of a certain percentage of the gross receipt of the enterprise, nothing in paragraph 2 shall preclude that Contracting State from determining the profits to be taxed by such method as may be customary. The method adopted shall, however, be such that the result shall be in accordance with the principles contained in this Article.

5. No income or profits shall be attributed to a permanent establishment by reason of the mere purchase by that permanent establishment of goods or merchandise for the enterprise.

6. For the purposes of the preceding paragraphs, income or profits to be attributed to the permanent establishment shall be determined by the same method year by year unless there is good and sufficient reason to the contrary.

7. Where income or profits include items of income which are dealt with separately in other Articles of this Convention, then the provisions of those Articles shall not be affected by the provisions of this Article.

Article 8 SHIPPING AND AIR TRANSPORT

1. Income or profits from the operation of aircraft in international traffic shall be taxable only in the Contracting State in which the place of effective management of the enterprise is situated.

2. Income or profits derived by an enterprise of a Contracting State from the operation of ships in international traffic shall be taxed in accordance with the tax law of each Contracting State.

3. The provisions of paragraph 1 shall also apply to income or profits from the participation in a pool, a joint business or an international operating agency, but only to so much of the income or profits so derived as is attributable to the participant in proportion to its share in the joint operation.

4. For the purposes of this Article, income or profits derived by an enterprise of a Contracting State from the operation of ships or aircraft in international traffic shall include income or profits derived from the use or rental of containers, if such income or profits are incidental to the income or profits to which the provisions of paragraphs 1 and 2 apply.

AS.

Article 9
ASSOCIATED ENTERPRISES

1. Where:

a) an enterprise of a Contracting State participates directly or indirectly in the management, control or capital of an enterprise of the other Contracting State; or

b) the same persons participate directly or indirectly in the management, control or capital of an enterprise of a Contracting State and an enterprise of the other Contracting State; and in either case conditions are made or imposed between the two enterprises in their commercial or financial relations which differ from those which would be made between independent enterprises, then any income or profits which would, but for those conditions, have accrued to one of the enterprises, but, by reason of those conditions, have not so accrued, may be included in the income or profits of that enterprise and taxed accordingly.

2. Where a Contracting State includes in the income or profits of an enterprise of that State and taxes accordingly income or profits on which an enterprise of the other Contracting State has been charged to tax in that other State and the income or profits so included are income or profits which would have accrued to the enterprise of the first mentioned State if the conditions made between the two enterprises had been those which would have been made between independent enterprises, then that other State shall make an appropriate adjustment to the amount of the tax charged therein on those income or profits. In determining such adjustment, due regard shall be had to the other provisions of this Convention and the competent authorities of the Contracting States shall, if necessary, consult each other.

Article 10
DIVIDENDS

1. Dividends paid by a company which is a resident of a Contracting State to a resident of the other Contracting State may be taxed in that other State.

2. However, such dividends may also be taxed in the Contracting State of which the company paying the dividends is a resident and according to the laws of that State, but if the beneficial owner of the dividends is a resident of the other Contracting State, the tax so charged shall not exceed 10 per cent of the gross amount of the dividends.

This paragraph shall not affect the taxation of the company in respect of the profits out of which the dividends are paid.

3. The term "dividends" as used in this Article means income from shares, "jouissance" shares or "jouissance" rights, mining shares, founders' shares or other rights, not being debt-claims, participating in profits, as well as income from other corporate rights which is subjected to the same taxation treatment as income from shares by the laws of the State of which the company making the distribution is a resident.

4. The provisions of paragraphs 1 and 2 shall not apply if the beneficial owner of the dividends, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State of which the company paying the dividends is a resident, through a permanent establishment situated therein, or performs in that other State independent personal services from a fixed base situated therein, and the holding in respect of which the dividends are paid is effectively connected with such permanent establishment or fixed base. In such case the provisions of Article 7 or Article 14, as the case may be, shall apply.

5. Where a company which is a resident of a Contracting State derives income or profits from the other Contracting State, that other State may not impose any tax on the dividends paid by the company, except insofar as such dividends are paid to a resident of that other State or insofar as the holding in respect of which the dividends are paid is effectively connected with a permanent establishment or a fixed base situated in that other State, nor subject the company's undistributed profits to a tax on the company's undistributed profits, even if the dividends paid or the undistributed profits consist wholly or partly of income or profits arising in such other State.

6. Notwithstanding any other provision of this Convention, where a company which is a resident of a Contracting State has a permanent establishment in the other Contracting State, this company shall remain subject to tax on the profits or any other sum which was set aside from profits or which may be regarded as profits remitted or disposed of by the permanent establishment, in addition to the ordinary corporate income tax which is chargeable against the profits of the said permanent establishment, but the rate of such tax shall not exceed the rate specified in paragraph 2.

Article 11 INTEREST

1. Interest arising in a Contracting State and paid to a resident of the other Contracting State may be taxed in that other State.

2. However, such interest may also be taxed in the Contracting State in which it arises, and according to the laws of that State, but if the beneficial owner of the interest is a resident of the other Contracting State the tax so charged shall not exceed 10 per cent of the gross amount of the interest if the interest is beneficially owned by:

- a) any financial institution (including an insurance company);
- b) a resident of the other Contracting State and is paid with respect to indebtedness arising as a consequence of a sale on credit by a resident of that other State or of any equipment, merchandise or services.

In other cases, which are not covered by the sub-paragraph a) and b), the provisions of domestic law shall apply in accordance with the principles contained in this Convention.

3. Notwithstanding the provisions of paragraph 2, interest arising in a Contracting State and paid to the Government of the other Contracting State shall be exempt from tax in the first-mentioned Contracting State.

For the purposes of this paragraph, the term "Government" means:

a) in the case of Thailand, the Government of the Kingdom of Thailand and shall include:

- (i) the Bank of Thailand;
- (ii) the Export-Import Bank of Thailand, as long as the capital of which is wholly owned by the Government of the Kingdom of Thailand.

b) in the case of Morocco, the Government of the Kingdom of Morocco and shall include the Central Bank of Morocco.

4. The term "interest" as used in this Article means income from debt-claims of every kind, whether or not secured by mortgage and whether or not carrying a right to participate in the debtor's profits, and in particular, income from government securities and income from bonds or debentures, including premiums and prizes attaching to such securities, bonds or debentures, as well as income assimilated to income from money lent by the taxation laws of the Contracting State in which the income arises. Penalty charges for late payment shall not be regarded as interest for the purpose of this Article.

5. The provisions of paragraphs 1 and 2 shall not apply if the beneficial owner of the interest, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State in which the interest arises, through a permanent establishment situated therein, or performs in that other State independent personal services from a fixed base situated therein, and the debt-claim in respect of which the interest is paid is effectively connected with:

a) such permanent establishment or fixed base, or

b) business activities referred to in (c) of paragraph 1 of Article 7.

In such cases the provisions of Article 7 or Article 14 as the case may be, shall apply.

6. Interest shall be deemed to arise in a Contracting State when the payer is that State itself, a political subdivision, a local authority or a resident of that State. Where, however, the person paying the interest, whether he is a resident of a Contracting State or not, has in a Contracting State a permanent establishment or a fixed base in connection with which the indebtedness on which the interest is paid was incurred, and such interest is borne by such permanent establishment or a fixed base, then such interest shall be deemed to arise in the State in which the permanent establishment or a fixed base is situated.

7. Where, by reason of a special relationship between the payer and the beneficial owner or between both of them and some other person, the amount of the interest, having regard to the debt-claim for which it is paid, exceeds the amount which would have been agreed upon by the payer and the beneficial owner in the absence of such relationship, the provisions of this Article shall apply only to the last-mentioned amount. In such case, the excess part of the payments shall remain taxable according to the laws of each Contracting State, due regard being had to the other provisions of this Convention.

LS.

Article 12 ROYALTIES

1. Royalties arising in a Contracting State and paid to a resident of the other Contracting State may be taxed in that other State.

2. The term "royalties" as used in this Article means payments of any kind received as a consideration for the use of, or the right to use, any copyright of literary, artistic or scientific work including cinematograph films or films or tapes used for radio or television broadcasting or broadcasting by satellite, cables, optical fibres or similar technology used for public broadcasting, magnetic tapes, discs or laser discs (software), any patent, trade mark, design or model, plan, secret formula or process, or for the use of, or the right to use, industrial, commercial, agricultural or scientific equipment, or for information concerning industrial, commercial, agricultural or scientific experience (know-how), as well as technical assistance and the furnishing of services and personnel other than those referred to in Articles 14 and 15 of this Convention.

The term "royalties" also encompasses gains derived from the alienation of any such right or property that were contingent on the productivity, use or disposition thereof.

3. However, such royalties may be taxed in the Contracting State in which they arise, and according to the law of that State, but if the beneficial owner of the royalties is a resident of the other Contracting State, the tax so charged shall not exceed :

- a) in the case of Morocco, 10 per cent of the gross amount of the royalties;
- b) in the case of Thailand, 15 per cent of the gross amount of the royalties.

4. The provisions of paragraphs 1 and 2 shall not apply if the beneficial owner of the royalties, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State in which the royalties arise, through a permanent establishment situated therein, or performs in that other Contracting State independent personal services from a fixed-base situated therein, and the right or property in respect of which the royalties are paid is effectively connected with:

- a) such permanent establishment or fixed base; or
- b) business activities referred to in (c) of paragraph 1 of Article 7.

In such cases the provisions of Article 7 or Article 14 as the case may be, shall apply.

5. Royalties shall be deemed to arise in a Contracting State when the payer is that State itself, a political subdivision, a local authority or a resident of that State. Where, however, the person paying the royalties, whether he is a resident of a Contracting State or not, has in a Contracting State a permanent establishment or a fixed base in connection with which the liability to pay the royalties was incurred, and such royalties are borne by such permanent establishment or fixed base, then such royalties shall be deemed to arise in the State in which the permanent establishment or fixed base is situated.

6. Where, by reason of a special relationship between the payer and the beneficial owner or between both of them and some other person, the amount of the royalties, having regard to

the use, right or information for which they are paid, exceeds the amount which would have been agreed upon by the payer and the beneficial owner in the absence of such relationship, the provisions of this Article shall apply only to the last-mentioned amount. In such case, the excess part of the payments shall remain taxable according to the laws of each Contracting State, due regard being had to the other provisions of this Convention.

Article 13 CAPITAL GAINS

1. Gains derived by a resident of a Contracting State from the alienation of immovable property referred to in Article 6 and situated in the other Contracting State may be taxed in that other State.
2. Gains from the alienation of movable property forming part of the business property of a permanent establishment which an enterprise of a Contracting State has in the other Contracting State or of movable property pertaining to a fixed base available to a resident of a Contracting State in the other Contracting State for the purpose of performing independent personal services, including such gains from the alienation of such a permanent establishment (alone or with the whole enterprise) or of such fixed base, may be taxed in that other State.
3. Gains from the alienation of ships or aircraft operated in international traffic or movable property pertaining to the operation of such ships or aircraft, shall be taxable only in the Contracting State in which the place of effective management of the enterprise is situated.
4. Gains from the alienation of shares of the capital stock of a company, the property of which consists directly or indirectly principally of immovable property situated in a Contracting State may be taxed in that Contracting State.
5. Gains from the alienation of any property other than that referred to in paragraphs 1 to 4 of this Article and in paragraph 3 of Article 12, shall be taxable only in the Contracting State of which the alienator is a resident.

Article 14 INDEPENDENT PERSONAL SERVICES

1. Income derived by a resident of a Contracting State in respect of professional services or other activities of an independent character shall be taxable only in that State except in the following circumstances, when such income may also be taxed in the other Contracting State:
 - a) If he has a fixed base regularly available to him in the other Contracting State for the purpose of performing his activities; in that case, only so much of the income as is attributable to that fixed base may be taxed in the other Contracting State; or

15.

b) If his stay in the other Contracting State is for a period or periods amounting to or exceeding in the aggregate 183 days in any twelve-month period commencing or ending in the fiscal year concerned; in that case, only so much of the income as is derived from his activities performed in that other State may be taxed in that other State.

2. The term "professional services" includes especially independent scientific, literary, artistic, educational or teaching activities as well as the independent activities of physicians, lawyers, engineers, architects, dentists and accountants.

Article 15 DEPENDENT PERSONAL SERVICES

1. Subject to the provisions of Articles 16, 18, 19, 20 and 21, salaries, wages and other similar remuneration derived by a resident of a Contracting State in respect of an employment shall be taxable only in that State unless the employment is exercised in the other Contracting State. If the employment is so exercised, such remuneration as is derived therefrom may be taxed in that other State.

2. Notwithstanding the provisions of paragraph 1, remuneration derived by a resident of a Contracting State in respect of an employment exercised in the other Contracting State shall be taxable only in the first-mentioned State if :

a) the recipient is present in the other State for a period or periods not exceeding in the aggregate 183 days in any twelve-month period commencing or ending in the fiscal year concerned; and

b) the remuneration is paid by, or on behalf of, an employer who is not a resident of the other State; and

c) the remuneration is not borne by a permanent establishment or a fixed base which the employer has in the other State.

3. Notwithstanding the preceding provisions of this Article, remuneration derived in respect of an employment exercised aboard a ship or aircraft operated in international traffic, may be taxed in the Contracting State in which the place of effective management of the enterprise is situated.

15.

Article 16
**DIRECTORS' FEES AND REMUNERATION OF
TOP-LEVEL MANAGERIAL OFFICIALS**

1. Directors' fees and other similar payments derived by a resident of a Contracting State in his capacity as a member of the board of directors, of supervisors or of a similar board of a company which is a resident of the other Contracting State may be taxed in that other State.
2. Salaries, wages and other similar remuneration derived by a resident of a Contracting State in his capacity as an official in a top-level managerial position of a company which is a resident of the other Contracting State may be taxed in that other State.

Article 17
ARTISTES AND SPORTSPERSONS

1. Notwithstanding the provisions of Articles 14 and 15, income derived by a resident of a Contracting State as an entertainer, such as a theatre, motion picture, radio or television artiste, or a musician, or as a sportsperson, from his personal activities as such exercised in the other Contracting State, may be taxed in that other State.
2. Where income in respect of personal activities exercised by an entertainer or a sportsperson in his capacity as such accrues not to the entertainer or sportsperson himself but to another person, that income may, notwithstanding the provisions of Articles 7, 14 and 15, be taxed in the Contracting State in which the activities of the entertainer or sportsperson are exercised.
3. Notwithstanding the provisions of paragraphs 1 and 2 of this Article, income derived from the exercise of activities as mentioned in paragraph 1 through a programme of sport and cultural cooperation approved and financed wholly or mainly by the government of the Contracting State and which are carried on a non profit basis, shall be exempt from tax in the Contracting State where such activities are exercised.

Article 18
**PENSIONS, LIFE ANNUITIES AND
SOCIAL SECURITY PAYMENTS**

1. Subject to the provisions of paragraph 2 of Article 19, pensions and other similar remuneration paid to a resident of a Contracting State in consideration of past employment shall be taxable only in that State. This provision shall also apply to life annuities paid to a resident of a Contracting State.
2. Subject to the provisions of paragraph 2 of Article 19, pensions and life annuities paid, and other periodical or occasional payments made by the government of a Contracting State,

15.

or one of its political subdivisions in respect of insuring personal accidents, may be taxed only in that State.

3. Notwithstanding the provisions of paragraph 1, pensions paid and other payments made under the social security legislation of a Contracting State shall be taxable only in that State.

Article 19 GOVERNMENT SERVICE

1. a) Salaries, wages and similar remuneration, other than a pension, paid by a Contracting State or a political subdivision or a local authority thereof to an individual in respect of services rendered to that State or subdivision or authority shall be taxable only in that State.

b) However, such salaries, wages and other similar remuneration shall be taxable only in the other Contracting State if the services are rendered in that other State and the individual is a resident of that State who :

(i) is a national of that State ; or

(ii) did not become a resident of that State solely for the purpose of rendering the services.

2. a) Any pension paid by, or out of funds created by, a Contracting State or a political subdivision or a local authority thereof to an individual in respect of services rendered to that State or subdivision or authority shall be taxable only in that State;

b) However, such pension shall be taxable only in the other Contracting State if the individual is a resident of, and a national of, that other State.

3. The provisions of Articles 15, 16, 17 and 18, shall apply to salaries, wages and other similar remuneration and to pensions in respect of services rendered in connection with a business carried on by a Contracting State or a political subdivision or a local authority thereof.

Article 20 STUDENTS AND APPRENTICES

Payments which a student or business apprentice who is or was immediately before visiting a Contracting State a resident of the other Contracting State and who is present in the first-mentioned State solely for the purpose of his education or training receives for the purpose of his maintenance, education or training shall not be taxed in that State, provided that such payments arise from sources outside that State.

16.

Article 21
TEACHERS AND RESEARCHERS

1. Any individual who visits a Contracting State at the invitation of that State, of a university, an educational establishment or any other non-profit cultural institution through a programme of cultural exchange for a period not exceeding two years for the sole purpose of teaching, giving conferences or carrying out researches in that institution, and who is or was immediately before that visit, a resident of the other Contracting State, shall be exempt from tax in the first Contracting State on the remuneration he receives in respect of such activity, provided that such remuneration is derived from sources outside that State.

2. The provisions of paragraph 1 shall not apply to remunerations received in respect of research works undertaken not in the public interest but chiefly for the private benefit of a specific person or persons.

Article 22
OTHER INCOME

1. Items of income of a resident of a Contracting State, wherever arising, not dealt with in the foregoing articles of this Convention shall be taxable only in that State.

2. The provisions of paragraph 1 shall not apply to income, other than income from immovable property as defined in paragraph 2 of Article 6, if the recipient of such income, being a resident of a Contracting State, carries on business in the other Contracting State through a permanent establishment situated therein, or performs in that other State independent personal services from a fixed base situated therein, and the right or property in respect of which the income is paid is effectively connected with such permanent establishment or fixed base. In such case the provisions of Article 7 or Article 14, as the case may be, shall apply.

3. Notwithstanding the provisions of paragraphs 1 and 2, items of income of a resident of a Contracting State not dealt with in the foregoing articles of this Convention and arising in the other Contracting state may also be taxed in that other State.

Article 23
METHODS FOR THE ELIMINATION OF DOUBLE TAXATION

1. Where a resident of a Contracting state derives income which, in accordance with the provisions of this Convention, may be taxed in the other Contracting State, the first-mentioned State shall, subject to the provisions of the domestic tax law, allow as a deduction from the tax on the income of that resident, an amount equal to the income tax paid in that other State.

16.

2. Such deduction shall not, however, exceed that part of the income tax, as computed before the deduction is given, which is attributable, as the case may be, to the income which may be taxed in that other State.

3. Tax which has been the subject, during a limited period, of an exemption or a reduction in one of the Contracting States by virtue of the domestic law of said State which are designed to promote economic development, is considered as if it were paid and shall be deducted in the other Contracting State from tax that would have been imposed to said income if said exemption or reduction had not been granted.

Article 24 NON-DISCRIMINATION

1. Nationals of a Contracting State shall not be subjected in the other Contracting State to any taxation or any requirement connected therewith, which is other or more burdensome than the taxation and connected requirements to which nationals of that other State in the same circumstances, in particular with respect to residence, are or may be subjected. This provision shall, notwithstanding the provisions of Article 1, also apply to persons who are not residents of one or both of the Contracting States.

2. The taxation on a permanent establishment which an enterprise of a Contracting State has in the other Contracting State shall not be less favourably levied in that other State than the taxation levied on enterprises of that other State carrying on the same activities.

3. Except where the provisions of paragraph 1 of Article 9, paragraph 7 of Article 11, or paragraph 6 of Article 12, apply, interest, royalties and other disbursements paid by an enterprise of a Contracting State to a resident of the other Contracting State shall, for the purpose of determining the taxable profits of such enterprise, be deductible under the same conditions as if they had been paid to a resident of the first-mentioned State.

4. Enterprises of a Contracting State, the capital of which is wholly or partly owned or controlled, directly or indirectly, by one or more residents of the other Contracting State, shall not be subjected in the first-mentioned State to any taxation or any requirement connected therewith which is other or more burdensome than the taxation and connected requirements to which other similar enterprises of the first-mentioned State are or may be subjected.

5. The provisions of this Article shall not be construed as obliging a Contracting State to grant to residents of the other Contracting State any personal allowances, reliefs and reductions for taxation purposes on account of civil status or family responsibilities which it grants to its own residents.

6. In no case shall the provisions of this Article be construed as preventing either Contracting State from:

- imposing a tax as described in paragraph 7 of Article 10;
- applying the provisions of its domestic law as regards thin capitalisation and the burden of proof in respect of the allowance of expenses.

LS.

7. The provisions of this Article shall only apply to the taxes which are subject of this Convention.

Article 25 MUTUAL AGREEMENT PROCEDURE

1. Where a person considers that the actions of one or both of the Contracting States result or will result for him in taxation not in accordance with the provisions of this Convention, he may, irrespective of the remedies provided by the domestic law of those States, present his case to the competent authority of the Contracting State of which he is a resident or, if his case comes under paragraph 1 of Article 24, to that of the Contracting State of which he is a national. The case must be presented within three years from the first notification of the actions resulting in taxation not in accordance with the provisions of the Convention.

2. The competent authority shall endeavour, if the objection appears to it to be justified and if it is not itself able to arrive at a satisfactory solution, to resolve the case by mutual agreement with the competent authority of the other Contracting State, with a view to the avoidance of taxation which is not in accordance with this Convention.

3. The competent authorities of the Contracting States shall endeavour to resolve by mutual agreement any difficulties or doubts arising as to the interpretation or application of the Convention. They may also consult together for the elimination of double taxation in cases not provided for in the Convention.

4. The competent authorities of the Contracting States may communicate with each other directly, including through a joint commission consisting of themselves or their representatives, for the purpose of reaching an agreement in the sense of the preceding paragraphs.

Article 26 EXCHANGE OF INFORMATION

1. The competent authorities of the Contracting States shall exchange such information as is necessary for carrying out the provisions of this Convention or of the domestic laws of the Contracting States concerning taxes covered by the Convention insofar as the taxation thereunder is not contrary to the Convention. Any information received by a Contracting State shall be treated as secret in the same manner as information obtained under the domestic laws of that State and shall be disclosed only to persons or authorities (including courts and administrative bodies) concerned with the assessment or collection of, the enforcement or prosecution in respect of, or the determination of appeals in relation to, the taxes covered by the Convention. Such persons or authorities shall use the information only for such purposes but may disclose the information in public court proceedings or in judicial decisions.

PS.

2. In no case shall the provisions of paragraph 1 be construed so as to impose on a Contracting State the obligation:

a) to carry out administrative measures at variance with the laws and administrative practice of that or of the other Contracting State ;

b) to supply information which is not obtainable under the laws or in the normal course of the administration of that or of the other Contracting State ;

c) to supply information which would disclose any trade, business, industrial, commercial or professional secret or trade process, or information, the disclosure of which would be contrary to public policy (ordre public).

Article 27

MEMBERS OF DIPLOMATIC MISSIONS AND CONSULAR POSTS

Nothing in this Convention shall affect the fiscal privileges of members of diplomatic missions or consular posts under the general rules of international law or under the provisions of special agreements.

Article 28

ENTRY INTO FORCE

1. The Contracting States shall notify each other in writing, through diplomatic channels, the completion of the procedure required by the respective laws for the entry into force of this Convention.

2. The Convention shall enter into force thirty (30) days after the date of the latter notification and its provisions shall have effect:

a) In the case of Thailand:

(i) with regard to taxes withheld at source, in respect of amounts paid or credited on or after the first day of January next following the date upon which this Convention enters into force; and

(ii) with regard to other taxes, in respect of taxable years or accounting periods beginning on or after the first day of January next following the date upon which this Convention enters into force.

16.

b) In the case of Morocco:

(i) in respect of taxes withheld at source, for amount paid or credited, on or after the first day of January of the first calendar year following that in which this Convention enters into force; and

(ii) in respect of other taxes, for any taxable year or period beginning on or after the first day of January of the first calendar year following that in which this Convention enters into force.

Article 29 TERMINATION

This Convention shall remain in force until terminated by a Contracting State. Either Contracting State may terminate the Convention, through diplomatic channels, by giving notice of termination at least six months before the end of any calendar year after the fifth year following the year in which the Convention has entered into force. In such case, the Convention shall cease to have effect:

a) in respect of taxes withheld at source, for amount paid or credited, on or after the first day of January of the first calendar year following that in which such notice is given; and

b) in respect of other taxes, for any taxable year or accounting periods beginning on or after the first day of January of the first calendar year following that in which such notice is given.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned duly authorised thereto by their respective Governments, have signed this Convention.

Done in duplicate at.....this day of200.....in the Arabic, Thai, French and English languages, all texts being equally authentic. In case of divergence of interpretation, the English text shall prevail.

For the Government of
the Kingdom of Thailand

For the Government of
the Kingdom of Morocco

No 0725/H495

Revenue Department
90 Phaholyothin 7 Road,
Samsen Nai, Phayathai
Bangkok 10400, Thailand
Tel : 66 (0) 2272 8639
Fax : 66 (0) 2617 3643

June 2, 2005

Dear Mr. Bensouda,

With reference to our initialled Double Tax Convention between Thailand and Morocco, I wish to inform you that we are in the process of translating the Convention into the Thai language and submitting it for cabinet approval. Upon review of the Convention, we wish to propose the following changes within the Convention :

1. Paragraph 1 b) of Article 3, p. 3 - The whole subparagraph is to be deleted and replaced by the following text:

"the term "Thailand" means the territory of the Kingdom of Thailand, including its internal waters, its territorial seas, and any maritime areas over which the Kingdom of Thailand has sovereign rights or jurisdiction under international law;"

The Ministry of Foreign Affairs has requested to use the above definition of Thailand which has been in use since August 2004.

2. Paragraph 1 i) (ii) of Article 3, p. 3 - " ." at the end of the subparagraph is to be replaced by " ; and ".

3. Paragraph 2 b) of Article 11, p. 10 - "... State or of any ..." in the second line of the subparagraph is to be replaced by "... State of any ... ".

We would appreciate it very much if you could provide us with a confirmation reply on the above corrections to enable us to present the Convention to the cabinet.

Sincerely yours,

Pichart Gesaruang
Deputy Director-General
for Director-General

Mr. Nouredine Bensouda
Direction Générale des Impôts
Avenue Ahmed CHERKAoui
Quartier Administratif
Agdal-Rabat-Morocco

Royaume du Maroc

7 JUIN 2005

MINISTÈRE DES FINANCES ET DE LA PRIVATISATION

DIRECTION GÉNÉRALE DES IMPÔTS

N° 255/05 LCCI

Mr. Pichart Gesaruang
Deputy Director-General
Revenue Department
90 Phaholyothin 7 Road,
Samsen Nai. Phayathai
Bangkok 10400, THAILAND
Tel: + 66 2272 8639
Fax: + 66 2617 3643

Dear Mr. Gesaruang,

Referring to your facsimile dated on 3rd June, 2005, in which you propose to make some changes in our initialled Double Taxation Convention, I would like to inform you that the Moroccan tax authorities agree on the following changes within the Convention:

1/ Paragraph 1 b) of Article 3 related to the definition of the term "Thailand", Morocco agrees to replace the previous provision by the new one as follows:

"1. b) the term "Thailand" means the territory of the Kingdom of Thailand, including its internal waters, its territorial seas, and any maritime areas over which the Kingdom of Thailand has sovereign rights or jurisdiction under international law;"

2/ Paragraph 1 i) (ii) of Article 3, Morocco agrees to replace "." at the end of the subparagraph by "; and ".

3/ Paragraph 2 b) of Article 11, Morocco agrees to replace "... State or of any..." in the second line of the subparagraph by "... State of any..."

On the other hand, I would like to inform you, that the Moroccan authorities, upon review of the Convention, wish to propose the following changes:

1/ Paragraph 2 a) of Article 4, p.4, the term "**only**" has been forgotten. The whole subparagraph is to be completed as follows:

" 2. Where by reason :

a) he shall be deemed to be a resident only of the State in which he has a permanent home available to him; if he has a permanent home available to him in both States, he shall be deemed to be a resident **only** of the State with which his personal and economic relations are closer (centre of vital interests);"

2/ Paragraph 3 a) (ii) of Article 11, p.11, "." at the end of the subparagraph is to be replaced by ";"

3/ Paragraph 5 a) of Article 11, p.11, ", or " at the end of the subparagraph is to be replaced by "; or "

4/ Paragraph 5 of Article 13, p.13 "paragraph 3 of Article 12" in the second line is to be replaced by "paragraph 2 of Article 12" related to the definition of the term "royalties".

5/ Paragraph 2 of Article 18, p.16, the terms "...personal accidents..." in the third line of the paragraph is to be replaced by "...their personnel accidents..."

6/ Paragraph 1 of Article 22, p.17, "articles" in the second line is to be replaced by "**Articles**".

7/ Paragraph 3 of Article 22, p.17, "articles" in the second line is to be replaced by "**Articles**".

8/ Paragraph 6 of Article 24, p.18, "...paragraph 7 of Article 10;" in the third line of the paragraph is to be replaced by "...paragraph 6 of Article 10;" related to the Branch Tax.

We would appreciate if you could provide us about your reply concerning these changes.

Sincerely yours,

Nouredine BENSOUDA

Director General of Tax Administration

No 0725/H810

Revenue Department
90 Phaholyothin 7 Road,
Samsen Nai, Phayathai
Bangkok 10400, Thailand
Tel : 66 (0) 2272 8639
Fax : 66 (0) 2617 3643

June 13, 2005

Dear Mr. Bensouda,

Thank you very much for your positive reply dated 7 June 2005 (Ref. No. 295105) agreeing on our proposed changes in our initialled Double Tax Convention. Furthermore, with reference to your additional proposed changes, I wish to inform you that we agree on the following changes within the Convention:

1. Paragraph 2 a) of Article 4, p. 4 - Thailand agrees to replace "... a resident of the State ..." in the third line of paragraph by "... *a resident only of the State* ...".
2. Paragraph 3 a) (ii) of Article 11, p. 11 - Thailand agrees to replace "... " at the end of the subparagraph by "... ; ".
3. Paragraph 5 a) of Article 11, p. 11 - Thailand agrees to replace "... , or " at the end of the subparagraph by "... ; or ".
4. Paragraph 5 of Article 13, p. 13 - Thailand agrees to replace "... paragraph 3 of Article 12 ..." in the second line of paragraph by "... *paragraph 2 of Article 12* ...".
5. Paragraph 2 of Article 18, p. 16 - Thailand agrees to replace "... personal accidents ..." in the third line of paragraph by "... *their personnel accidents* ...".
6. Paragraph 1 of Article 22, p. 17 - Thailand agrees to replace "... articles ..." in the second line of paragraph by "... *Articles* ...".

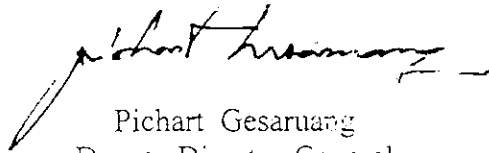
/ 7. Paragraph ...

Mr. Noureddine Bensouda
Direction Générale des Impôts
Avenue Ahmed CHERKAOUI
Quartier Administratif
Agdal-Rabat-Morocco

7. Paragraph 3 of Article 22, p. 17 - Thailand agrees to replace "... articles ..." in the second line of paragraph by "... *Articles* ...".

8. Paragraph 6 of Article 24, p. 18 - Thailand agrees to replace "... paragraph 7 of Article 10 ..." in the third line of paragraph by "... *paragraph 6 of Article 10* ...".

Sincerely yours,

A handwritten signature in black ink, appearing to read "Pichart Gesaruang", with a long horizontal stroke extending to the right.

Pichart Gesaruang
Deputy Director-General
for Director-General

ร่างคำเสนอขออนุญาต

อนุสัญญา

ระหว่างราชอาณาจักรไทย

และ

ราชอาณาจักรโมร็อกโก

เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน

และการป้องกันการเลี่ยงภาษี

ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรโมร็อกโก

มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และการป้องกันการเลี่ยงภาษี
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ ๑

ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ ๒
ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

๑. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้ที่บังคับจัดเก็บในนามของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ในนามของส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ
๒. ภาษีทั้งปวงที่ตั้งบังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบของเงินได้ รวมทั้งภาษี ที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์หรืออสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดรวมของเงิน ค่าจ้าง หรือเงินเดือนซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้จ่าย ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุน ให้ถือว่าเป็นภาษี เก็บจากเงินได้
๓. ภาษีที่จัดเก็บอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญานี้จะใช้บังคับโดยเฉพาะ ได้แก่
 - (ก) ในกรณีประเทศไทย
 - (๑) ภาษีเงินได้ และ
 - (๒) ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม
 - (ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า “ภาษีไทย”) และ
 - (ข) ในกรณีประเทศโมร็อกโก
 - (๑) ภาษีเงินได้ทั่วไป
 - (๒) ภาษีเงินได้นิติบุคคล
 - (ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า “ภาษีโมร็อกโก”)
๔. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีใดๆ ที่มีลักษณะเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญ ซึ่งใช้บังคับหลังจากวันที่ลงนามในอนุสัญญานี้ เป็นการเพิ่มเติมจาก หรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะได้แจ้งให้กันและกันทราบถึงเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใดๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

ข้อ ๓
บทนิยามทั่วไป

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น
- (ก) คำว่า “รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” และ “รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายถึง ประเทศไทยหรือประเทศโมร็อกโก แล้วแต่บริบทจะกำหนด
 - (ข) คำว่า “ประเทศไทย” หมายถึง ดินแดนของราชอาณาจักรไทย รวมถึงน่านน้ำภายในของ ราชอาณาจักรไทย ทะเลอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย และเขตทางทะเลใดๆ ซึ่งราชอาณาจักรไทยมีสิทธิอธิปไตย หรือเขตอำนาจในเขตดังกล่าว ตามกฎหมาย ระหว่างประเทศ
 - (ค) คำว่า “ประเทศโมร็อกโก” หมายถึง ราชอาณาจักรโมร็อกโกและเมื่อใช้ในความหมาย ทางภูมิศาสตร์ คำว่า “ประเทศโมร็อกโก” รวมถึง
 - (๑) อาณาเขตของราชอาณาจักรโมร็อกโก และทะเลอาณาเขตของราชอาณาจักร โมร็อกโก และ
 - (๒) พื้นที่ในทะเล นอกทะเลอาณาเขตรวมทั้งพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดินของ พื้นที่นั้น (ไหล่ทวีป) และเขตเศรษฐกิจพิเศษซึ่งประเทศโมร็อกโกใช้สิทธิอธิปไตย ตามกฎหมายภายในและกฎหมายระหว่างประเทศ เพื่อความมุ่งประสงค์ในการ สำรวจและแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ดังกล่าว
 - (ง) คำว่า “ภาษี” หมายถึง ภาษีไทยหรือภาษีโมร็อกโกแล้วแต่บริบทจะกำหนด
 - (จ) คำว่า “บุคคล” รวมถึง บุคคลธรรมดา บริษัทและคณะบุคคลใดๆ ซึ่งถือว่าเป็น หน่วยภาษีเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี
 - (ฉ) คำว่า “บริษัท” หมายถึง นิติบุคคลใดๆหรือหน่วยใดๆซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคลเพื่อ ความมุ่งประสงค์ในทางภาษี
 - (ช) คำว่า “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” และ “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่ง” หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ

(ซ) คำว่า “การจราจรระหว่างประเทศ” หมายถึง การขนส่งใดๆ โดยทางเรือ หรือทางอากาศยานซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจที่มีสถานจัดการใหญ่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง ยกเว้นกรณีเรือหรืออากาศยาน ซึ่งดำเนินการระหว่างสถานที่ต่าง ๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น

(ฅ) คำว่า “เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ” หมายถึง

(๑) ในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ

(๒) ในกรณีของประเทศโมร็อกโก รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ และ

(ญ) คำว่า “คนชาติ” หมายถึง

(๑) บุคคลธรรมดาใดๆ ซึ่งมีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(๒) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน หรือสมาคมใดๆ และหน่วยอื่นใด ที่ได้รับสถานภาพเช่นนั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

๒. ในการใช้บังคับบทบัญญัติของอนุสัญญาในเวลาใดๆ โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใดๆ ที่มีได้นิยามไว้ในอนุสัญญานี้ให้มีความหมายตามที่คำนั้นมียู่ในขณะนั้นตามกฎหมายของรัฐนั้น เพื่อความมุ่งประสงค์ของการเก็บภาษีที่อนุสัญญานี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น ความหมายใดๆ ภายใต้กฎหมายภาษีที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐนั้น จะมีผลบังคับเหนือคำจำกัดความภายใต้กฎหมายอื่นของรัฐนั้น

ข้อ ๔
ผู้มีถิ่นที่อยู่

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า “ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง” หมายถึงบุคคลใดผู้ซึ่ง ภายใต้กฎหมายของรัฐนั้น มีหน้าที่เสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุแห่งการมีภูมิลำเนาถิ่นที่อยู่ สถานที่ก่อตั้ง สถานจัดการ หรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน และรวมถึงรัฐนั้น และส่วนราชการใดหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใดของรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม คำนี้มีให้รวมถึงบุคคลใดๆ ซึ่งมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้นด้วยเหตุเฉพาะการมีเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้นแต่เพียงอย่างเดียว
๒. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้
 - (ก) ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวร ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)
 - (ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญหรือถ้าบุคคลนั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐใดรัฐหนึ่ง ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐที่บุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย
 - (ค) ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือไม่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐที่บุคคลนั้นเป็นคนชาติ
 - (ง) ถ้าบุคคลนั้นเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐหรือไม่เป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหามาโดยความตกลงร่วมกัน
๓. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลนอกเหนือจากบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เฉพาะในรัฐที่มีสถานจัดการใหญ่ตั้งอยู่ ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐที่ตั้งของสถานจัดการใหญ่ของบุคคลนั้นได้ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหามาโดยความตกลงร่วมกัน

ข้อ ๕
สถานประกอบการถาวร

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน
๒. คำว่า “สถานประกอบการถาวร” ให้รวมถึงโดยเฉพาะ
 - (ก) สถานจัดการ
 - (ข) สาขา
 - (ค) สำนักงาน
 - (ง) โรงงาน
 - (จ) โรงช่าง
 - (ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นใดที่ใช้ในการขุดค้นทรัพยากรธรรมชาติ
 - (ช) สถานที่จำหน่ายสินค้า
 - (ซ) คลังสินค้าในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลซึ่งจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรักษาสินค้าสำหรับบุคคลอื่น และ
 - (ณ) ไร่สวนหรือที่ทำการเพาะปลูก
๓. คำว่า “สถานประกอบการถาวร” รวมถึง
 - (ก) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการประกอบหรือโครงการติดตั้ง หรือกิจกรรมตรวจควบคุมที่เกี่ยวข้องกับโครงการดังกล่าว ทั้งนี้เฉพาะกรณีที่ตั้ง โครงการหรือกิจกรรมนั้น ดำรงอยู่เป็นเวลาเกินกว่าหกเดือน
 - (ข) การให้บริการรวมถึงบริการให้คำปรึกษาโดยวิสาหกิจหนึ่ง ผ่านลูกจ้างหรือบุคลากรอื่น ซึ่งถูกว่าจ้างโดยวิสาหกิจนั้น เพื่อความมุ่งประสงค์ดังกล่าว แต่ทั้งนี้ กิจกรรมนั้นต้องดำเนินติดต่อกัน (สำหรับโครงการเดียวกันหรือโครงการที่เกี่ยวข้องกัน) ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งในช่วงระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันเกินกว่าสองเดือนภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ

๔. วิสาหกิจหนึ่งจะถือว่ามีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และประกอบธุรกิจผ่านสถานประกอบการถาวรนั้น หากวิสาหกิจนั้นให้บริการหรือจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกที่เกี่ยวข้องกับหรือจัดหาเพื่อการเช่าเครื่องจักร และโรงงาน เพื่อใช้หรือจะใช้ในการสำรวจหรือขุดค้นหรือแสวงประโยชน์จากน้ำมันแร่ในรัฐนั้น

๕. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆ ของข้อนี้อยู่ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” ไม่ให้ถือว่ารวมถึง

(ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือการจัดแสดงสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ

(ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือการจัดแสดง

(ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ

(ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของหรือสินค้าหรือรวบรวมข้อเสนอเพื่อวิสาหกิจนั้น

(จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการดำเนินกิจกรรมอื่นซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบให้แก่วิสาหกิจนั้น

(ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อการประกอบกิจกรรมที่กล่าวถึงในอนุวรรค (ก) ถึง (จ) รวมกัน โดยมีเงื่อนไขว่า กิจกรรมทั้งหมดของสถานธุรกิจประจำซึ่งเป็นผลมาจากการรวมเข้ากันนี้มีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบ

๖. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑, ๒, ๓ และ ๔ ในกรณีที่บุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค ๘ กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้ถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมใดๆ ที่บุคคลนั้นกระทำเพื่อวิสาหกิจนั้น ถ้าบุคคลนั้น

- (ก) มีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมของบุคคลนั้นจำกัดอยู่แต่เฉพาะที่กล่าวถึงในวรรค ๕ ซึ่งถ้าได้กระทำการโดยผ่านสถานธุรกิจประจำ สถานธุรกิจประจำนี้จะไม่ก่อให้เกิดสถานประกอบการถาวรภายใต้บทบัญญัติของวรรคนั้น หรือ
- (ข) ไม่มีอำนาจเช่นนั้น แต่ได้เก็บรักษาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งมูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้า จากการดำเนินการส่งมอบสิ่งของหรือสินค้าในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำ หรือ
- (ค) ไม่มีอำนาจเช่นนั้น แต่ได้จัดหาคำสั่งซื้ออย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้น หรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่นๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

๗. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคก่อนๆ ของข้อนี้ วิสาหกิจประกันภัยของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เว้นแต่กรณีการประกันภัยต่อ จะถือว่า มีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าได้มีการเก็บค่าธรรมเนียมในอาณาเขตของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือการรับประกันความเสี่ยงซึ่งมีอยู่ในรัฐนั้น กระทำโดยผ่านบุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค ๘

๘. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถือว่า มีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าวิสาหกิจดังกล่าวดำเนินธุรกิจอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ โดยมีเงื่อนไขว่าบุคคลเช่นว่านั้นได้กระทำการอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน อย่างไรก็ตาม เมื่อกิจกรรมของตัวแทนดังกล่าวได้กระทำทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดในนามวิสาหกิจนั้น และได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจนั้นกับตัวแทนในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์และการเงินซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระบุคคลเช่นว่านี้จะไม่ถือเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรคนี้นี้

๙. ข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ควบคุมหรือถูกควบคุมโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

ข้อ ๖

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรหรือป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. คำว่า “อสังหาริมทรัพย์” ให้ความหมายซึ่งคำนั้นมิอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใดจะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปศุสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตร ป่าไม้ และประมง สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิต่างๆที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัว เพื่อเป็นค่าตอบแทนในการทำงาน หรือสิทธิในการทำงาน ในชุมแร่ แหล่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือเดินทะเล เรือ และอากาศยานจะไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่าหรือการใช้ อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๓ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย
๕. ในกรณีที่กรรมสิทธิหุ้น หรือสิทธิในบริษัทอื่นๆของบริษัทหรือหน่วยที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายใดๆ เป็นผลให้เจ้าของหุ้นหรือสิทธิในบริษัทดังกล่าวได้รับสิทธิในอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งเป็นของบริษัทนั้น หรือหน่วยที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายนั้น เงินได้ที่เจ้าของได้รับจากการใช้ การให้เช่า หรือการใช้สิทธิในอสังหาริมทรัพย์ในรูปแบบอื่นใด อาจถูกเก็บภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งอสังหาริมทรัพย์นั้นตั้งอยู่

ข้อ ๗ กำไรจากธุรกิจ

๑. เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่วิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจตามที่กล่าวข้างต้น เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากเงินได้หรือกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของ

(ก) สถานประกอบการถาวรนั้น

(ข) การขายสิ่งของหรือสินค้าในอีกรัฐหนึ่งนั้นที่มีลักษณะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน
กับที่ได้ขายโดยผ่านสถานประกอบการถาวรนั้น หรือ

(ค) กิจกรรมการทางธุรกิจอื่นๆซึ่งประกอบการอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ที่มีลักษณะเช่นเดียวกัน
หรือคล้ายคลึงกันกับที่ได้กระทำผ่านสถานประกอบการถาวรนั้น

๒. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค ๓ ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่าเงินได้หรือกำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน และติดต่อกันอย่างเป็นอิสระโดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวร

๓. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของธุรกิจของสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไปไม่ว่าจะมีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น อย่างไรก็ตาม จะไม่ยอมให้หักค่าใช้จ่ายในส่วนที่เกี่ยวข้องกับจำนวนใดที่จ่าย (นอกเหนือจากการชดเชยทดแทนรายจ่ายจริง) โดยสถานประกอบการถาวรให้กับสำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือสำนักงานอื่นใดของวิสาหกิจนั้น ในลักษณะของค่าสิทธิ ค่าธรรมเนียมหรือการจ่ายอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกันเพื่อตอบแทนสำหรับการใช้สิทธิบัตรหรือสิทธิอื่นๆหรือในลักษณะของค่านายหน้าสำหรับการให้บริการที่ระบุหรือเพื่อการจัดการหรือในลักษณะของดอกเบี้ยสำหรับเงินที่ให้สถานประกอบการถาวรยืม ยกเว้นในกรณีของวิสาหกิจการธนาคาร ในทำนองเดียวกัน ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร มิให้ถือเป็นเหตุสำหรับการจ่ายดังกล่าวที่ถูกเรียกเก็บโดยสถานประกอบการถาวรให้กับสำนักงานใหญ่ของวิสาหกิจหรือสำนักงานอื่นใดของวิสาหกิจนั้น

๔. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่จะกำหนดกำไรอันพึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยอาศัยมูลฐานแห่งการปันส่วนกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่างๆของวิสาหกิจนั้น หรือโดยอาศัยมูลฐานแห่งอัตราร้อยละของยอดรายรับของวิสาหกิจ มิให้ข้อความในวรรค ๒ ตัดหนทางของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นจากการกำหนดกำไรเพื่อเสียภาษี โดยวิธีการดังกล่าวอันเป็นประเพณีเช่นนั้น วิธีการที่จะนำมาใช้นั้นจะต้องเป็นวิธีที่ให้ผลซึ่งเป็นไปตามหลักการต่างๆที่กำหนดไว้ในข้อนี้
๕. มิให้ถือว่าเงินได้หรือกำไรเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรมันซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
๖. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทบัญญัติของวรรคก่อนๆ เงินได้หรือกำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรให้กำหนดโดยวิธีเดียวกันเป็นปีๆไป เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
๗. ในกรณีที่เงินได้หรือกำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญานี้ มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ ๘

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

๑. เงินได้หรือกำไรจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่มีสถานจัดการใหญ่ของวิสาหกิจตั้งอยู่
๒. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ จะเก็บภาษีตามกฎหมายภาษีของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ
๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้หรือกำไรซึ่งเกิดจากการเข้าร่วมกลุ่ม การเข้าร่วมในธุรกิจ หรือการเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศด้วย แต่ให้ใช้บังคับเฉพาะจำนวนเงินได้หรือกำไรตามที่ได้รับและเพียงพอที่ถือว่าผู้เข้าร่วมได้รับตามสัดส่วนของการมีส่วนร่วมของการดำเนินการร่วมกัน
๔. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินเรือ หรืออากาศยาน ในการจราจรระหว่างประเทศ จะรวมถึงเงินได้หรือกำไรที่ได้รับจากการใช้หรือให้เช่าตู้สินค้า หากเงินได้หรือกำไรดังกล่าวเกี่ยวข้องกับโดยตรงกับเงินได้หรือกำไรซึ่งบทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ใช้บังคับ

ข้อ ๙
วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

๑. ในกรณีนี้

(ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ

(ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และในกรณีใดกรณีหนึ่งได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์ หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ เงินได้หรือกำไรใดๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่งหากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นเงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้นและเก็บภาษีได้ตามนั้น

๒. ในกรณีที่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเก็บภาษีจากเงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของรัฐนั้นซึ่งได้รวมเงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ได้ถูกเรียกเก็บภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้นแล้ว และเงินได้หรือกำไรที่รวมเข้าไบนั้นเป็นเงินได้หรือกำไรซึ่งควรจะเป็นของวิสาหกิจของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าเงื่อนไขต่างๆ ที่กำหนดขึ้นระหว่างวิสาหกิจทั้งสองเป็นเงื่อนไขที่ควรจะมีขึ้นระหว่างวิสาหกิจอิสระ รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะต้องปรับปรุงจำนวนภาษีที่จัดเก็บจากเงินได้หรือกำไรเหล่านั้นให้เหมาะสม ในการกำหนดการปรับปรุงเช่นนั้นต้องคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วยตามควร และหากจำเป็นให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐปรึกษาหารือซึ่งกันและกัน

ข้อ ๑๐

เงินปันผล

๑. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน ร้อยละ ๑๐ ของเงินปันผลทั้งสิ้น

วรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนการเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป

๓. คำว่า “เงินปันผล” ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากหุ้น หุ้นหรือสิทธิในหุ้นที่มีได้ลงทุนเป็นเงินหุ้นเหมืองแร่ หุ้นของผู้ก่อตั้ง หรือสิทธิอื่นๆอันมีส่วนร่วมอยู่ในผลกำไรซึ่งมิใช่สิทธิเรียกร้องในหนี้ รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่นๆในบริษัทซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของการจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้น ตามกฎหมายของรัฐซึ่งบริษัทผู้ทำการจ่ายเงินเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเช่นนั้น ในกรณีเช่นนั้น ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับ แล้วแต่กรณี

๕. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับเงินได้หรือกำไรจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่บังคับจัดเก็บภาษีใดๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ตราบเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือตราบเท่าที่การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีจากกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้น จะประกอบขึ้นด้วยเงินได้หรือกำไรที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม

๖. แม้จะมีบทบัญญัติอื่นของอนุสัญญานี้ ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง มีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้บริษัทนี้ยังคงถูกเก็บภาษีจากกำไรหรือยอดเงินได้ที่กันไว้จากกำไรหรือที่อาจถือได้ว่าเป็นกำไรที่นำส่งหรือจำหน่ายโดยสถานประกอบการถาวร นอกเหนือจากภาษีเงินได้นิติบุคคลซึ่งเรียกเก็บจากกำไรของสถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้นเป็นการปกติ อย่างไรก็ตาม อัตราภาษีเช่นว่านั้นจะต้องไม่เกินกว่าอัตราภาษีที่ระบุไว้ในวรรค ๒

ข้อ ๑๑

ดอกเบี้ย

๑. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นและ ตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในดอกเบี้ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น หากเจ้าของประโยชน์ในดอกเบี้ยเป็น

(ก) สถาบันการเงินใดๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)

(ข) ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและได้ชำระเกี่ยวกับหนี้สินที่เกิดขึ้นจากผลของสินเชื่อทางการค้าโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น เพื่ออุปกรณ์ สินค้า หรือบริการใดๆ

ในกรณีอื่นซึ่งไม่ถูกรวมโดยอนุวรรค (ก) และ (ข) บทบัญญัติของกฎหมายภายใน จะใช้บังคับตามหลักการในอนุสัญญานี้

๓. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๒ ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคนี้ คำว่า "รัฐบาล" หมายถึง

(ก) ในกรณีของประเทศไทย รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และจะรวมถึง

(๑) ธนาคารแห่งประเทศไทย

(๒) ธนาคารเพื่อการส่งออก-นำเข้าแห่งประเทศไทย ตราบเท่าที่รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยเป็นเจ้าของทั้งหมด

(ข) ในกรณีของประเทศโมร็อกโก รัฐบาลแห่งโมร็อกโก และจะรวมถึงธนาคารกลางแห่งโมร็อกโก

๔. คำว่า “ดอกเบี้ย” ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมทั้งฟรีเมียวมและรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์ พันธบัตร หรือหุ้นกู้เช่นนั้น รวมทั้งเงินได้ที่มิมีลักษณะทำนองเดียวกันกับเงินได้จากการให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น เบี้ยปรับสำหรับการชำระเงินล่าช้า จะไม่ถือเป็นดอกเบี้ยเพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้

๕. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในดอกเบี้ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่อีกรัฐหนึ่งนั้น และสิทธิเรียกร้องในหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับ

(ก) สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจําที่นั้น หรือ

(ข) กิจกรรมทางธุรกิจที่ได้อ้างถึงในอนุวรรค ๑ (ค) ของข้อ ๗

ในกรณีเช่นว่านี้จะใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือ ข้อ ๑๔ บังคับ แล้วแต่กรณี

๖. ดอกเบี้ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั่นเอง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลผู้จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจําที่นั้น ดอกเบี้ยเช่นนั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจําที่ตั้งอยู่

๗. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนดอกเบี้ยที่จ่ายนั้น เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องในหนี้อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนที่พึงตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินที่กล่าวถึงจำนวนหลัง ในกรณีเช่นว่านี้ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้ยังคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ ๑๒

คำสิทธิ

๑. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. คำว่า “คำสิทธิ” ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ใดๆ ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์ หรือ ฟิล์ม หรือเทป ที่ใช้เพื่อการเผยแพร่ทางวิทยุหรือโทรทัศน์ หรือการเผยแพร่ผ่านดาวเทียม สายเคเบิล ระบบสื่อสารใยแก้วนำแสง หรือเทคโนโลยีที่คล้ายคลึงกันที่ใช้ในการเผยแพร่สาธารณะ เทปแม่เหล็ก แผ่นดิสก์ หรือแผ่นเลเซอร์ดิสก์ (ซอฟต์แวร์) ลิขสิทธิ์ เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรลับ หรือกรรมวิธีลับใดๆ หรือเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรมการพาณิชย์กรรม เกษตรกรรมหรือวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรมการพาณิชย์กรรม เกษตรกรรมหรือวิทยาศาสตร์ (Know-how) ตลอดจนความช่วยเหลือทางวิชาการ และการให้บริการ และบุคลากรนอกเหนือจากที่ได้กล่าวไว้ในข้อ ๑๔ และ ๑๕ ของอนุสัญญานี้

คำว่า “คำสิทธิ” ครอบคลุมถึงผลได้จากการจำหน่ายสิทธิหรือทรัพย์สินใดๆ เช่นว่านั้น ซึ่งขึ้นอยู่กับ การผลิต การใช้ หรือการมอบให้ซึ่งสิทธิหรือทรัพย์สินเช่นว่านั้น

๓. อย่างไรก็ตาม คำสิทธิเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในคำสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ในกรณีประเทศโมร็อกโก ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น

(ข) ในกรณีประเทศไทย ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในคำสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับคำสิทธิที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับ

(ก) สถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น หรือ

(ข) กิจกรรมทางธุรกิจที่ได้กล่าวไว้ในอนุวรรค ๑ (ค) ของข้อ ๗

ในกรณีเช่นว่าให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับ แล้วแต่กรณี

๕. ค่าสิทธิจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายเป็นรัฐนั้น ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลผู้จ่ายค่าสิทธิไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งมีพันธกรณีที่จะต้องจ่ายค่าสิทธินั้นได้เกิดขึ้น และค่าสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ค่าสิทธิเช่นนั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่
๖. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธิที่จ่ายนั้น เมื่อคำนึงถึงการใช้ สิทธิหรือข้อสนเทศอันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายค่าสิทธิแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนที่พึงตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินที่กล่าวถึงจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้ยังคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ ๑๓
ผลได้จากทุน

๑. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ตามที่ได้กล่าวไว้ในข้อ ๖ และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. ผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ รวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๓. ผลได้จากการจำหน่ายเรือ หรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ หรือสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่มีสถานจัดการใหญ่ของวิสาหกิจตั้งอยู่
๔. ผลได้จากการจำหน่ายหุ้นของทุนเรือนหุ้นของบริษัทซึ่งมีทรัพย์สินประกอบด้วยอสังหาริมทรัพย์ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเป็นส่วนใหญ่ ไม่ว่าโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อม อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น
๕. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากที่ได้กล่าวไว้ในวรรค ๑ ถึง ๔ ของข้อนี้ และในวรรค ๒ ของข้อ ๑๒ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เท่านั้น

ข้อ ๑๔

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอื่นๆ ที่มีลักษณะเป็นอิสระ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้ เงินได้เช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ก) ถ้าผู้นั้นมีฐานประกอบการประจำโดยปกติอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้น ในกรณีเช่นนั้น เงินได้เฉพาะที่พึงถือว่า เป็นของฐานประกอบการประจำนั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ
 - (ข) ถ้าผู้นั้นอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งสำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกันถึงหรือมากกว่า ๑๘๓ วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ ที่เริ่มต้นหรือสิ้นสุด ในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้อง ในกรณีเช่นนั้นเฉพาะเงินได้ที่ผู้นั้นได้รับจากการประกอบกิจกรรมในอีกรัฐหนึ่งนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. คำว่า “บริการวิชาชีพ” ให้รวมถึงโดยเฉพาะกิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะ การศึกษาหรือการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทนายความ วิศวกร สถาปนิก ทันตแพทย์ และนักบัญชี

ข้อ ๑๕

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ ๑๖, ๑๘, ๑๙, ๒๐ และ ๒๑ เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงาน จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้นได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หากมีการจ้างงานเช่นนั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า

(ก) ผู้รับเงินอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง สำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันไม่เกิน ๑๘๓ วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ ที่เริ่มต้นหรือสิ้นสุดในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้องและ

(ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดย หรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง และ

(ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ซึ่งนายจ้างมีอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง

๓. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆ ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในเรือหรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่มีสถานจัดการใหญ่ของวิสาหกิจนั้นตั้งอยู่

ข้อ ๑๖

คำปวยการของกรรมการและค่าตอบแทนของเจ้าหน้าที่บริหารระดับสูง

๑. คำปวยการของกรรมการและการจ่ายเงินอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการ คณะผู้ควบคุม หรือคณะที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันของบริษัทซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะที่เป็นเจ้าหน้าที่ในตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงของบริษัทซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๑๗
นักแสดงและนักกีฬา

๑. แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ ๑๔ และ ๑๕ เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาได้รับ ในฐานะนักแสดง อาทิ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุหรือโทรทัศน์ หรือ นักดนตรี หรือในฐานะนักกีฬา จากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. ในกรณีเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่กระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬาในฐานะนักแสดงหรือนักกีฬานั้น มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬา แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ ๗, ๑๔ และ ๑๕ เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมของนักแสดงหรือนักกีฬาเกิดขึ้น
๓. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ของข้อนี้ เงินได้ที่ได้รับจากกิจกรรมต่างๆ ที่กล่าวถึงในวรรค ๑ ซึ่งกระทำอันเนื่องจากโครงการทางกีฬา และความร่วมมือทางวัฒนธรรมที่รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาที่ได้อนุมัติและให้การสนับสนุนทางการเงินทั้งหมดหรือโดยส่วนใหญ่ และได้ดำเนินการโดยไม่มีหวังผลกำไร จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่ซึ่งกิจกรรมนั้นเกิดขึ้น

ข้อ ๑๘

เงินบำนาญ เบี้ยบำนาญรายปี และเงินประกันสังคม

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค ๒ ของข้อ ๑๙ เงินบำนาญ และค่าตอบแทนอื่นใด คล้ายคลึงกัน สำหรับการจ้างงานที่ผ่านมาแล้วที่ได้จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น บทบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับกับเบี้ยบำนาญรายปีที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ใน รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งด้วย
๒. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค ๒ ของข้อ ๑๙ เงินบำนาญและเบี้ยบำนาญรายปี และการจ่ายอื่นๆ ตามโอกาสหรือระยะเวลาซึ่งรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือส่วนราชการหนึ่ง เป็นผู้จ่าย เนื่องจากการประกันอุบัติเหตุของพนักงานของรัฐบาลนั้นหรือส่วนราชการนั้น อาจเก็บ ภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
๓. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ เงินบำนาญที่จ่ายและค่าตอบแทนอื่นที่จ่ายภายใต้กฎหมาย ประกันสังคมในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ ๑๔
งานรัฐบาล

๑. (ก) เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนที่คล้ายคลึงกันนอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือส่วนราชการนั้น หรือองค์การบริหารนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกันเช่นนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าการให้บริการเกิดขึ้นในอีกรัฐหนึ่งนั้น และบุคคลธรรมดาผู้นั้นมีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ผู้ซึ่ง

(๑) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ

(๒) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการนั้น

๒. (ก) เงินบำนาญใด ๆ ที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดา เนื่องจากบริการที่ให้แก่รัฐนั้น ส่วนราชการนั้น หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

๓. บทบัญญัติของข้อ ๑๕, ๑๖, ๑๗ และ ๑๘ จะใช้บังคับกับเงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกันและกับเงินบำนาญ ในส่วนที่เกี่ยวกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจที่ดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ ๒๐

นักศึกษาและผู้ฝึกงานทางธุรกิจ

การจ่ายเงินซึ่งนักศึกษาหรือผู้ฝึกงานทางธุรกิจผู้ซึ่งเป็นหรือในทันทีก่อนหน้านี้จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และเป็นผู้ซึ่งอยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการศึกษาหรือการอบรม ได้รับเพื่อวัตถุประสงค์ในการครองชีพ การศึกษาหรือการฝึกอบรม จะไม่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้น โดยมีเงื่อนไขว่าการจ่ายเงินเช่นนั้นเกิดขึ้นจากแหล่งภายนอกรัฐนั้น

ข้อ ๒๑
ครูและนักวิจัย

๑. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งตามคำเชิญของรัฐนั้น ของมหาวิทยาลัย สถาบันการศึกษา หรือสถาบันทางวัฒนธรรมที่ไม่หวังผลกำไรอื่นๆ ผ่านทางโครงการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมเป็นเวลาไม่เกิน ๒ ปี เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอน การประชุม หรือการทำวิจัยในสถาบันนั้น และผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งผู้ซึ่งเป็นหรือในทันทีก่อนหน้านี้จะไปเยือน จะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรกจากค่าตอบแทนที่ได้รับเนื่องจากกิจกรรมดังกล่าว โดยค่าตอบแทนเช่นว่านั้นได้รับจากแหล่งภายนอกรัฐนั้น
๒. บทบัญญัติของวรรค ๑ จะไม่ใช้บังคับกับค่าตอบแทนซึ่งได้รับจากงานวิจัยที่มีได้ดำเนินการเพื่อประโยชน์ส่วนรวม แต่ได้ดำเนินการส่วนใหญ่เพื่อประโยชน์ส่วนตัวของบุคคลโดยเฉพาะหรือกลุ่มบุคคล

ข้อ ๒๒
เงินได้อื่น ๆ

๑. บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ไม่ว่าจะเกิดขึ้นที่ใดก็ตาม ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับข้อก่อนๆ ของอนุสัญญาฯ นี้ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
๒. บทบัญญัติของวรรค ๑ จะไม่ใช้บังคับกับเงินได้นอกเหนือจากเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ตามที่บัญญัติไว้ในวรรค ๒ ของข้อ ๖ ถ้าผู้รับเงินได้เช่นนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นหรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่จ่ายนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจានั้น ในกรณีเช่นนั้นจะใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับ แล้วแต่กรณี
๓. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อก่อนๆ ของอนุสัญญาฯ นี้ และเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๒๓
วิธีการจัดภาษีซ้อน

๑. ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับเงินได้ซึ่งตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายภายในจะยอมให้หักภาษีจากเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่นั้นในจำนวนเท่ากับภาษีเงินได้ที่จ่ายในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. อย่างไรก็ตาม การหักเช่นว่านั้นจะต้องไม่เกินกว่าจำนวนภาษีที่ได้คำนวณไว้ก่อนที่จะยอมให้มีการหักตามจำนวนที่เหมาะสมกับเงินได้นั้นซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น แล้วแต่กรณี
๓. ภาษีซึ่งได้รับการยกเว้นหรือลดหย่อนเป็นระยะเวลาจำกัดในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งรัฐใดภายใต้กฎหมายภายในของรัฐที่กล่าวถึงนั้นเพื่อส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ ให้ถือเสมือนว่า เป็นภาษีที่ได้จ่าย และจะนำมาหักจากภาษี ซึ่งพึงต้องชำระจากเงินได้ที่กล่าวถึง ถ้าการยกเว้นหรือลดหย่อนไม่ได้รับการอนุมัติในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

ข้อ ๒๔

การไม่เลือกปฏิบัติ

๑. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใดๆหรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆเกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่ง โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับผู้มีถิ่นที่อยู่ ถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ ๑ บทบัญญัตินี้จะใช้บังคับแก่บุคคลซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐด้วย
๒. ภาษีอากรที่เก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกเรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่งนั้นที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน
๓. เว้นแต่ในกรณีบทบัญญัติของวรรค ๑ ของข้อ ๙ วรรค ๗ ของข้อ ๑๑ หรือวรรค ๖ ของข้อ ๑๒ ให้บังคับ ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ และการจ่ายเงินอื่นๆที่จ่ายโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดกำไรที่พึงเสียภาษีของวิสาหกิจเช่นว่านั้น จะยอมให้หักได้ภายใต้เงื่อนไขเดียวกันเสมือนว่าได้จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก
๔. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งมีผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนทั้งหมดหรือแต่บางส่วนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใดๆหรือปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆเกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถูกบังคับหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม

๕. บทบัญญัติของข้อนี้ จะไม่แปลความเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในอันที่จะยอมให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งคัดค้านส่วนบุคคล การบรรเทาภาระและการหักลดใดๆ เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษีอันเนื่องมาจากความเป็นพลเมืองหรือความรับผิดชอบทางครอบครัว ซึ่งรัฐผู้ทำสัญญานั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน
๖. ไม่มีกรณีใดในบทบัญญัติของข้อนี้จะแปลความมิให้รัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐจาก
- การจัดเก็บภาษีที่ระบุในวรรค ๖ ของข้อ ๑๐
 - การบังคับใช้บทบัญญัติตามกฎหมายภายในที่เกี่ยวข้องกับมาตรการทุนจดทะเบียน (Thin Capitalisation) และภาระการพิสูจน์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการยอมให้หักค่าใช้จ่าย
๗. บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับภาษีซึ่งอยู่ในบังคับของอนุสัญญานี้

ข้อ ๒๕

วิธีการดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

๑. ในกรณีที่บุคคลพิจารณาเห็นว่า การกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ มีผลหรือจะมีผลให้ตนเองต้องเสียภาษีอากรโดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ บุคคลผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่หรือถ้ากรณีของบุคคลนั้นอยู่ภายใต้วรรค ๑ ของข้อ ๒๔ ก็ให้ยื่นต่อรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนเป็นคนชาติ โดยไม่ต้องคำนึงถึงวิธีการแก้ไขที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญา คำร้องดังกล่าวต้องยื่นภายในเวลา ๓ ปีนับจากการแจ้งครั้งแรกถึงการกระทำที่ก่อให้เกิดการปฏิบัติทางภาษี อันไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้
๒. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควร และถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้นโดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีอากรอื่นไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้
๓. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะต้องพยายามแก้ไขความยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับอนุสัญญานี้โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจปรึกษาหารือกัน เพื่อจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใดๆ ที่มีได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ด้วย
๔. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ อาจติดต่อกันโดยตรงรวมถึงการผ่านทางคณะกรรมการร่วมที่ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจหรือผู้แทน เพื่อความมุ่งประสงค์ให้บรรลุลความตกลงกันตามความหมายแห่งวรรคก่อนๆ

ข้อ ๒๖

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

๑. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ หรือตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ซึ่งเกี่ยวกับภาษีที่ครอบคลุมโดยอนุสัญญาเท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกับอนุสัญญานี้ ข้อสนเทศใดๆ ที่ได้รับโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้ถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกันกับข้อสนเทศที่ได้รับ ภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคล หรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์กรฝ่ายบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการจัดเก็บ การบังคับใช้หรือการดำเนินคดีที่เกี่ยวข้อง หรือการพิจารณาอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีที่ครอบคลุมโดยอนุสัญญา บุคคลหรือเจ้าหน้าที่เช่นว่านั้นจะใช้ข้อสนเทศนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์นั้นเท่านั้น แต่บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในกระบวนการพิจารณาในศาลหรือในการวินิจฉัยชี้ขาดของศาล
๒. ไม่มีกรณีใด ที่จะแปลความหมายบทบัญญัติของวรรค ๑ เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ให้ต้อง

- (ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยบิดเบือนไปจากกฎหมายและวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- (ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหารโดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- (ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิชาชีพ หรือกรรมวิธีทางการค้า หรือข้อสนเทศ ซึ่งการเปิดเผยดังกล่าวจะเป็นการขัดกับนโยบายสาธารณะ (ความสงบเรียบร้อยของสาธารณชน)

ข้อ ๒๗

ผู้แทนทางการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้จะมีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการราชการของผู้แทนทางการทูตหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล ตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ ๒๘
การเริ่มใช้บังคับ

๑. รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะแจ้งให้รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นลายลักษณ์อักษรโดยผ่านช่องทาง การทูตว่าได้ดำเนินการตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนดเพื่อให้อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้
๒. อนุสัญญานี้จะเริ่มใช้บังคับเมื่อครบสามสิบวันถัดจากวันที่มีการแจ้งครั้งหลัง และให้ บทบัญญัติของอนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ

(ก) กรณีประเทศไทย

- (๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินที่ได้จ่ายหรือได้เครดิตในหรือหลัง จากวันแรกของเดือนมกราคมในปีถัดจากวันที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ และ
- (๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่นๆ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลัง จากวันแรกของเดือนมกราคมในปีถัดจากวันที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ

(ข) กรณีประเทศโมร็อกโก

- (๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินที่ได้จ่ายหรือได้เครดิตในหรือหลัง จากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินแรกที่ถัดจากปีที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ และ
- (๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่นๆ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวัน แรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินแรกที่ถัดจากปีที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ

ข้อ ๒๙

การเลิกใช้

อนุสัญญานี้จะยังคงมีผลบังคับใช้ จนกว่าจะมีการยกเลิกโดยรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง รัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐอาจยกเลิกการใช้อนุสัญญา โดยแจ้งล่วงหน้าผ่านช่องทางการทูตอย่างน้อยหกเดือน ก่อนวันสุดท้ายของปีปฏิทินใดๆ ภายหลังจากห้าปีถัดจากปีที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ ในกรณี เช่นว่านั้นอนุสัญญาเป็นอันเลิกมีผลใช้บังคับ

- (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนที่ได้จ่ายหรือได้เครดิตในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินแรกถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิกใช้ และ
- (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชี ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินแรกถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิกใช้

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องจากรัฐบาลแต่ละรัฐได้ลงนามในอนุสัญญานี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับที่.....เมื่อวันที่.....ปีสองพัน..... เป็นภาษาอารบิก ภาษาไทย ภาษาฝรั่งเศส และภาษาอังกฤษ ทุกฉบับใช้ได้เท่าเทียมกัน ในกรณีที่มีความแตกต่างในการตีความ ให้ถือฉบับภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรโมร็อกโก

พิธีสาร

ในการลงนามอนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรโมร็อกโกเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ (ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า “อนุสัญญา”) ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ได้ตกลงกันว่าบทบัญญัติดังต่อไปนี้จะเป็นส่วนหนึ่งของอนุสัญญา

๑. ในส่วนที่เกี่ยวกับบรรค ๒ ของข้อ ๔

ถ้าหลังจากการให้สัตยาบันสารของอนุสัญญานี้ ภายใต้อนุสัญญาใดๆเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน ซึ่งต่อมาได้ตกลงระหว่างประเทศไทยและรัฐอื่นใดเป็นที่เข้าใจว่า หากประเทศไทยใช้อัตราภาษีที่ต่ำกว่ากับเงินได้ที่วิสาหกิจของรัฐอื่นใดได้รับจากการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อัตราภาษีที่ต่ำกว่าจะมีผลบังคับใช้ในอนุสัญญานี้

๒. ในส่วนที่เกี่ยวกับบรรค ๑ ของข้อ ๒๖

เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในรัฐผู้ทำสัญญาอาจแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง ถ้าเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจเห็นสมควร

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง ได้ลงนามในพิธีสารนี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับที่.....เมื่อวันที่.....ปีสองพัน.....คริสต์ศักราช
เป็นภาษาไทย ราชอาณาจักรโมร็อกโก และอังกฤษ ทุกฉบับใช้ได้เท่าเทียมกัน กรณีที่มีความแตกต่าง
ในการตีความให้ถือฉบับภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรโมร็อกโก

บันทึกคำชี้แจง

บันทึกคำชี้แจง

ร่างอนุสัญญาระหว่างราชอาณาจักรไทยกับราชอาณาจักรโมร็อกโกเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

ข้อ ๑

ขอบข่ายด้านบุคคล

ใจความ อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศคู่สัญญาประเทศหนึ่งหรือทั้งสองประเทศ

คำชี้แจง ๑. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับผู้เสียภาษีที่ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศคู่สัญญาเท่านั้น เช่น บริษัท ก. จัดทะเบียนตามกฎหมายไทย มีสาขาในประเทศโมร็อกโก สาขาของบริษัท ก. จะเสียภาษีในประเทศโมร็อกโกไม่เกินอัตราที่กำหนดในอนุสัญญา แต่ถ้าบริษัท A ซึ่งเป็นบริษัทที่ตั้งขึ้นในประเทศอื่นที่ไม่มีความตกลงหรืออนุสัญญากับประเทศโมร็อกโก จะต้องเสียภาษีในประเทศโมร็อกโกตามอัตราปกติ ซึ่งอาจจะสูงกว่าอัตราตามอนุสัญญา

๒. ข้อนี้เป็นไปตามต้นแบบของอนุสัญญาซึ่งเสนอแนะโดยองค์การเพื่อความร่วมมือและพัฒนากิจการทางเศรษฐกิจ (โออีซีดี) รวมทั้งต้นแบบอนุสัญญาที่เสนอแนะโดยสหประชาชาติ เพื่อให้ประเทศกำลังพัฒนาใช้เจรจากับประเทศที่พัฒนาแล้วและตามแบบที่ประเทศไทยได้ทำไว้กับประเทศอื่นๆ มาแล้ว

ข้อ ๒
ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

ใจความ ๑. ภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้ ในกรณีของประเทศไทยได้แก่ภาษีเงินได้
ที่เก็บจากบุคคลธรรมดาและนิติบุคคล ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม ในกรณีของประเทศโมร็อกโก
ได้แก่ ภาษีเงินได้ทั่วไปและภาษีเงินได้นิติบุคคล

๒. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับภาษีอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับภาษีที่กล่าวมาข้างต้น
ที่อาจบังคับจัดเก็บภายหลังการลงนามในอนุสัญญานี้แล้ว

คำชี้แจง ๑. อนุสัญญานี้ใช้บังคับกับภาษีที่เก็บจากเงินได้ รวมทั้งผลได้จากการจำหน่าย
ทรัพย์สินและการเพิ่มค่าของทุนด้วย อนุสัญญามีลักษณะของบทบัญญัติเช่นเดียวกับที่ปรากฏใน
ความตกลงหรืออนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนฉบับอื่นๆที่ประเทศไทยได้ทำไว้กับประเทศต่างๆ
ถึงแม้ว่าชื่อของภาษีของประเทศคู่สัญญาจะเปลี่ยนไป แต่สาระสำคัญยังคงไว้คือเก็บจากเงินได้

๒. ภาษีที่กำหนดในอนุสัญญานี้ ไม่รวมถึงภาษีอื่นๆที่ไม่ใช่ภาษีเก็บจากเงินได้
การกำหนดให้ภาษีใดอยู่ในขอบข่าย ก็เพื่อที่จะให้ผู้เสียภาษีทราบว่าตนจะสามารถขอรับสิทธิได้
เพียงใด

ข้อ ๓
บทนิยามทั่วไป

ใจความ ๑. คำต่างๆที่ได้นิยามไว้ในอนุสัญญานี้ คือ ประเทศไทย ประเทศโมร็อกโก
รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง บุคคล บริษัท วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษี การจราจรระหว่างประเทศ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ คนชาติ
ส่วนคำว่า ผู้มีถิ่นที่อยู่ สถานประกอบการถาวร เงินปันผล ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ นั้น ได้นิยามไว้แยกต่างหาก
ในข้อ ๔ ข้อ ๕ ข้อ ๑๐ ข้อ ๑๑ และ ข้อ ๑๒ ตามลำดับ

๒. คำที่มีได้มีบทนิยามไว้ในอนุสัญญานี้ก็ให้เป็นไปตามกฎหมายของแต่ละประเทศ

คำชี้แจง ๑. การให้คำนิยามไว้ก็เพื่อสะดวกต่อการถือปฏิบัติตามอนุสัญญา เพราะคำบางคำมีคำแปลหรือความหมายแตกต่างกันในแต่ละประเทศ การบัญญัติคำนิยามไว้ ก็เพื่อป้องกันการแปลความตามภาษาท้องถิ่นผิดไปจากเจตนารมณ์ที่วางไว้ในอนุสัญญา

๒. ข้อนี้เป็นไปตามแนวของ โออีซีดี รวมทั้งแบบอย่างอนุสัญญาที่เสนอแนะโดยสหประชาชาติ และเช่นเดียวกับความตกลงหรืออนุสัญญาระหว่างประเทศที่ประเทศไทยได้ทำมาแล้ว

ข้อ ๔ ผู้มีถิ่นที่อยู่

ใจความ บทนิยาม "ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" อนุสัญญานี้ได้กำหนดในหลักการว่าบุคคลใดที่มีถิ่นที่อยู่ที่ต้องเสียภาษีในประเทศนั้น ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศนั้น ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในสองประเทศ ให้ถือที่อยู่ถาวร ศูนย์กลางผลประโยชน์อันสำคัญ ที่อยู่อาศัย อันเป็นปกติวิสัย สัญชาติ หรือการตกลงร่วมกันระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐเป็นเกณฑ์ชี้ขาดตามลำดับ กรณีบริษัทเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในสองประเทศ ก็ให้แก้ไขปัญหโดยให้ถือสถานจัดการใหญ่ หรือการตกลงร่วมกันระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของทั้งสองประเทศเป็นเกณฑ์ชี้ขาดตามลำดับ

คำชี้แจง ๑. การกำหนดถิ่นที่อยู่เพื่อการรัษฎากรเป็นเรื่องที่สำคัญสำหรับการใช้ออนุสัญญา เพราะว่า บริษัทพหุชาติจะมีสถานที่ทำงานในหลายๆประเทศ เช่น มีสถานจัดการในประเทศไทย แต่มีการจดทะเบียนในอีกประเทศหนึ่ง และในขณะเดียวกันมีสาขาอยู่ในอีกหลายๆประเทศ เมื่อได้มีการกำหนดกฎเกณฑ์การมีถิ่นที่อยู่ไว้แล้ว บริษัทพหุชาติก็ย่อมจะมีถิ่นที่อยู่ในประเทศใดประเทศหนึ่งเพียงแห่งเดียว และจะเป็นการกำหนดว่าบริษัทนั้น ๆ ควรมีสิทธิตามอนุสัญญาหรือไม่

๒. บริษัทพหุชาติในยุโรปอาจมีการก่อตั้งขึ้นในประเทศหนึ่ง แต่ไปมีสถานจัดการในประเทศโมร็อกโกหรือในประเทศไทย หากมีกรณีเช่นนี้เกิดขึ้น อนุสัญญานี้จะกำหนดว่ามีถิ่นที่อยู่ในที่ใด ซึ่งตามกฎหมายเกณฑ์ของประเทศไทย บริษัทจะมีถิ่นที่อยู่ในไทยก็ต่อเมื่อจดทะเบียนก่อตั้งบริษัทในไทย ส่วนสาขาของนิติบุคคลต่างประเทศที่ตั้งอยู่ในไทยไม่ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในไทย

๓. ข้อนี้เป็นบทกำหนดว่าบุคคลใดจะได้รับความคุ้มครองในฐานะที่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย ก็จะได้รับ ความคุ้มครองในฐานะเช่นนั้น ส่วนบุคคลที่ตามกฎหมายภายในของประเทศทั้งสองต่างก็ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศทั้งสองแล้ว ก็จะพิจารณาเป็นขั้นๆ เพื่อให้บุคคลนั้นได้รับความคุ้มครองตามอนุสัญญานี้ในฐานะที่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศใดประเทศหนึ่งเพียงประเทศเดียวเท่านั้น

๔. ข้อนี้เป็นไปตามแนวของ โออีซีดี และสหประชาชาติ

ข้อ ๕

สถานประกอบการถาวร

ใจความ ๑. บทนิยาม "สถานประกอบการถาวร" กำหนดลักษณะของสถานที่ประกอบธุรกิจ กิจกรรมประเภทต่างๆ และผู้แทนของวิสาหกิจ อันเป็นเหตุให้วิสาหกิจของประเทศหนึ่งมีสถานประกอบการถาวรในอีกประเทศหนึ่ง

๒. สิ่งที่กำหนดให้ถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรโดยเฉพาะ ได้แก่ สถานจัดการสาขา สำนักงาน โรงงาน โรงช่าง เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือก๊าซ เหมืองหิน หรือการสำรวจและขุดค้น แหล่งทรัพยากรธรรมชาติ คลังสินค้า สถานที่จำหน่ายสินค้า และที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการติดตั้ง โครงการประกอบ ที่มีระยะเวลาเกินกว่า ๖ เดือน หรือการให้บริการรวมทั้งบริการให้คำปรึกษาที่มีระยะเวลาเกินกว่า ๖ เดือน และรวมถึงตัวบุคคลผู้กระทำการแทนในกิจกรรมบางอย่างที่กำหนดไว้

คำชี้แจง ๑. ข้อนี้เน้นว่ามีความสำคัญเป็นพิเศษ เพราะวิสาหกิจของประเทศหนึ่งจะเสียภาษีเงินได้จากกำไรที่เกิดขึ้นในอีกประเทศหนึ่งต่อเมื่อมีสถานประกอบการถาวรในประเทศหลัง อนุสัญญานี้จึงได้พยายามที่จะบัญญัติลักษณะของการประกอบธุรกิจประเภทต่าง ๆ เพื่อจะได้จัดข้อถกเถียงในการจัดเก็บภาษีจากกำไรธุรกิจในแต่ละรัฐคู่สัญญา ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า สถานประกอบการถาวรแบ่งได้ ๓ ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่ ประเภททรัพย์สิน ประเภทกิจกรรมและประเภทตัวแทน

๒. หากบริษัทต่างประเทศที่ดำเนินธุรกิจและได้รับกำไรธุรกิจจากประเทศไทยโดยไม่เข้าลักษณะการมีสถานประกอบการถาวรประเภทใดเลย จะได้รับยกเว้นภาษีจากกำไรดังกล่าว

ข้อ ๖

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

ใจความ เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์รวมทั้งเงินได้จากการเกษตร หรือการทำป่าไม้ อาจเก็บภาษีได้ในประเทศซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่

คำชี้แจง ๑. ข้อนี้ตรงกับแนวของ โออีซีดี และเป็นไปตามแนวความตกลงหรืออนุสัญญาที่ประเทศไทยทำไว้แล้วกับประเทศอื่นๆ

๒. ถ้าหากบริษัทหนึ่งในประเทศไทยมีสถานที่ทำงานในประเทศโมร็อกโก และให้เช่าสำนักงานดังกล่าว ค่าเช่าที่เกิดขึ้น ประเทศโมร็อกโกเก็บภาษีได้ตามกฎหมายภายใน และเมื่อบริษัทไทยนำค่าเช่ามารวมเสียภาษีในประเทศไทยตามหลักกฎหมายของไทยแล้ว ประเทศไทยจะยอมให้นำภาษีโมร็อกโกที่เรียกเก็บจากค่าเช่าดังกล่าวมาเครดิตออกจากภาษีในประเทศไทย หลักการนี้จะใช้ในกรณีที่บริษัทโมร็อกโกมาให้เช่าสำนักงานในประเทศไทยด้วย

ข้อ ๗

กำไรจากธุรกิจ

ใจความ ๑. เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของประเทศใด ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศนั้น อีกประเทศหนึ่งจะเก็บภาษีได้ก็ต่อเมื่อวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในประเทศของตน และจะเก็บจากเงินได้หรือกำไรที่เป็นส่วนของสถานประกอบการถาวรมานั้นเท่านั้น

๒. เมื่อวิสาหกิจของประเทศหนึ่งมีสถานประกอบการถาวรในอีกประเทศหนึ่งแล้ว ให้คำนวณเงินได้หรือกำไรอันเป็นส่วนหนึ่งของสถานประกอบการถาวรเสมือนหนึ่งวิสาหกิจนั้นกับสถานประกอบการถาวรมีสถานภาพเป็นอิสระแยกต่างหากจากกัน

๓. การคำนวณกำไรของสถานประกอบการถาวรให้หักค่าใช้จ่ายโดยสมเหตุสมผล รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไป ไม่ว่าค่าใช้จ่ายนั้นจะเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรตั้งอยู่หรือที่อื่น

๔. ถ้าเงินได้หรือกำไรประกอบด้วยรายการเงินได้ที่แยกบัญชีไว้ในข้ออื่นของอนุสัญญานี้แล้ว ให้ถือบทบัญญัติของข้ออื่นนั้นเป็นเกณฑ์ในการเสียภาษี

- คำชี้แจง**
๑. ความของข้อนี้เป็นกฎเกณฑ์การคำนวณกำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลของสถานประกอบการถาวรที่วิสาหกิจของประเทศหนึ่งมีอยู่ในอีกประเทศหนึ่ง
 ๒. ความข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยได้ทำไว้แล้วกับประเทศอื่นๆ และตามแบบฉบับของสหประชาชาติ

ข้อ ๘

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

- ใจความ**
๑. กิจกรรมเดินอากาศยานระหว่างประเทศของวิสาหกิจที่มีสถานจัดการใหญ่ตั้งอยู่ในประเทศหนึ่ง ไม่ต้องเสียภาษีเงินได้ในอีกประเทศหนึ่ง
 ๒. กิจกรรมเดินเรือระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีเงินได้ตามกฎหมายภายในของแต่ละประเทศ
 ๓. บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้ได้กับกรณีที่มีการรวมกลุ่มธุรกิจทางการเดินเรือหรืออากาศยานระหว่างประเทศด้วย
 ๔. เงินได้จากขนส่งทางเรือและอากาศระหว่างประเทศ ให้รวมถึง เงินได้จากการใช้หรือให้เช่าตู้สินค้า ที่เกี่ยวเนื่องกับกิจการขนส่ง

- คำชี้แจง**
๑. หากบริษัทการบินไทยมีการเปิดเส้นทางทางอากาศไปยังประเทศโมร็อกโก ถ้าไม่มีอนุสัญญา บริษัทการบินไทยจะต้องเสียภาษีให้ประเทศโมร็อกโกจำนวนหนึ่งทุกๆปี แต่เมื่อมีอนุสัญญานี้แล้ว ก็จะได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีในส่วนนี้ และการขนส่งทางอากาศของประเทศโมร็อกโก ประเทศไทยก็จะให้การปฏิบัติในทำนองเดียวกัน
 ๒. สำหรับการขนส่งทางเรือ แต่ละประเทศสามารถจัดเก็บภาษีได้ตามกฎหมายภายใน
 ๓. ข้อนี้เป็นไปตามแนวเดียวกับแบบฉบับของ โออีซีดี และตามความตกลงหรืออนุสัญญาที่ประเทศไทยได้ทำไว้กับประเทศอื่นๆ

ข้อ ๙
วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

ใจความ ในกรณีที่วิสาหกิจของประเทศหนึ่งมีความสัมพันธ์อย่างไม่อิสระกับวิสาหกิจของอีกประเทศหนึ่ง ในลักษณะการเข้าไปจัดการ ควบคุม หรือร่วมทุนในวิสาหกิจของประเทศคู่สัญญาทั้งสอง เป็นผลให้กำไรของวิสาหกิจใดต่ำกว่าที่ควรจะเป็น (เช่น โดยการตั้งราคาทุนสินค้าให้สูงเกินปกติ) ให้ปรับปรุงกำไรเสียใหม่ให้ได้เท่ากับที่วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยอิสระควรจะได้ และเก็บภาษีจากกำไรตามที่ปรับปรุงใหม่แล้วนั้น

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยได้เคยตกลงไว้แล้วกับประเทศอื่น ๆ เพื่อป้องกันการหลบเลี่ยงภาษีของบริษัทพหุชาติในลักษณะการกำหนดราคาโอน (Transfer pricing)

ข้อ ๑๐
เงินปันผล

ใจความ ๑. เงินปันผลที่บริษัทผู้จ่ายอยู่ในประเทศหนึ่ง และได้จ่ายให้แก่ผู้รับในอีกประเทศหนึ่ง ให้ประเทศผู้รับเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของตน อย่างไรก็ตาม ประเทศซึ่งบริษัทผู้จ่ายตั้งอยู่ก็มีสิทธิเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของตน แต่ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของเงินปันผล วรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการเก็บภาษีจากบริษัทผู้จ่ายปันผลในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป

๒. ถ้าผู้รับเงินปันผลมีสถานประกอบการถาวรหรือให้บริการวิชาชีพอิสระผ่านฐานประกอบการประจำในประเทศที่จ่ายเงินปันผล และสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นเกี่ยวข้องกับการถือหุ้นอันเป็นเหตุแห่งการจ่ายเงินปันผล ประเทศที่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำตั้งอยู่ อาจเรียกเก็บภาษีจากเงินปันผลได้ตามบทบัญญัติข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ แห่งอนุสัญญานี้ (แล้วแต่กรณี)

คำชี้แจง ๑. กฎหมายภายในปัจจุบันของประเทศไทยจัดเก็บภาษีจากเงินปันผลที่จ่ายให้กับบริษัทต่างประเทศในอัตราร้อยละ ๑๐ การกำหนดอัตรากาซีไว้ในอนุสัญญาไม่เกินร้อยละ ๑๐ ก็เพื่อเป็นเพดานขั้นสูงไม่ให้มีการจัดเก็บภาษีสูงไปกว่านั้น แต่ถ้าผู้รับปันผลเข้ามามีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในประเทศผู้จ่ายปันผลจะต้องถูกเก็บภาษีจากฐานกำไรตามข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ (แล้วแต่กรณี)

๒. การจำหน่ายเงินกำไรของสาขาไปให้สำนักงานใหญ่ที่ประเทศไทยจัดเก็บภาษีอยู่ในอัตราร้อยละ ๑๐ ยังคงมีผลอยู่เช่นเดิม ไม่ได้รับผลกระทบจากอนุสัญญาข้อนี้ ทั้งนี้ เพื่อให้มีความเท่าเทียมกันในการภาษี จากการลงทุนในรูปแบบต่างๆ ของบริษัทต่างประเทศไม่ว่าจะเข้ามาถือหุ้นในบริษัทไทย (บริษัทในเครือ) หรือเข้ามาเปิดสาขาของวิสาหกิจต่างประเทศโดยตรงในไทย

๓. ความข้อนี้ส่วนใหญ่มีลักษณะเช่นเดียวกับบทบัญญัติในความตกลงหรืออนุสัญญาที่ไทยได้ทำไว้กับประเทศอื่นๆ มาแล้ว

ข้อ ๑๑

ดอกเบี๋ย

ใจความ ๑. ดอกเบี๋ยที่เกิดขึ้นในประเทศหนึ่ง และได้จ่ายให้แก่ผู้รับในอีกประเทศหนึ่ง ประเทศหลังเก็บภาษีจากดอกเบี๋ยนั้นได้

๒. อย่างไรก็ตามประเทศที่มีการจ่ายดอกเบี๋ยยังคงเก็บภาษีจากดอกเบี๋ยนั้นได้ตามกฎหมายของตน ถ้าเป็นดอกเบี๋ยที่จ่ายให้แก่สถาบันการเงิน (รวมทั้งบริษัทประกันภัย) ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของจำนวนดอกเบี๋ยทั้งสิ้น แต่สำหรับกรณีอื่นๆ จะเก็บภาษีได้ไม่เกินร้อยละ ๑๕ ของจำนวนดอกเบี๋ยทั้งสิ้น

๓. ดอกเบี๋ยที่จ่ายให้รัฐบาลของอีกประเทศหนึ่งหรือหน่วยงานที่รัฐบาลเป็นเจ้าของ จะได้รับยกเว้นภาษี

๔. ถ้าผู้รับดอกเบี๋ยมีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำอยู่ในประเทศที่มีการจ่ายดอกเบี๋ย ประเทศที่มีการจ่ายดอกเบี๋ยอาจเก็บภาษีจากดอกเบี๋ยนั้นได้ตามบทบัญญัติข้อ ๗ หรือ ข้อ ๑๔ แห่งอนุสัญญานี้ (แล้วแต่กรณี)

คำชี้แจง อัตราภาษีที่จัดเก็บจากการจ่ายดอกเบี้ยไปต่างประเทศ กฎหมายไทยกำหนดไว้ในอัตราร้อยละ ๑๕ อนุสัญญาให้ลดอัตราลงมาร้อยละ ๑๐ ถ้าจ่ายให้ตามเงื่อนไขที่อนุสัญญากำหนด ซึ่งเป็นการลดอัตราลงมาในลักษณะเดียวกับที่ปรากฏในความตกลงหรืออนุสัญญาระดับต่างๆ ที่ไทยได้ตกลงกับประเทศต่างๆ ไว้แล้ว แต่ถ้าผู้รับดอกเบี้ยมีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในประเทศ ผู้จ่ายจะต้องเสียภาษีจากฐานกำไรตามข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ แล้วแต่กรณี

ข้อ ๑๒

ค่าสิทธิ

ใจความ ๑. ค่าสิทธิที่เกิดขึ้นในประเทศหนึ่ง และจ่ายให้กับผู้รับในอีกประเทศหนึ่ง ประเทศหลังเก็บภาษีได้

๒. ประเทศที่มีการจ่ายค่าสิทธิอาจเก็บภาษีจากค่าสิทธิได้ด้วย ถ้าเจ้าของที่ได้รับประโยชน์จากค่าสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกประเทศหนึ่งให้เก็บภาษีในกรณีประเทศไทยไม่เกินร้อยละ ๑๕ ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น และในกรณีประเทศโมร็อกโกไม่เกินร้อยละ ๑๐ ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น

๓. ค่าสิทธิที่จ่ายจากประเทศหนึ่งให้แก่ผู้รับในอีกประเทศหนึ่งโดยที่ผู้รับมีสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำอันเป็นเหตุแห่งการจ่ายค่าสิทธินั้นในประเทศแรก ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับ (แล้วแต่กรณี)

คำชี้แจง ๑. อัตราภาษีที่เก็บจากค่าสิทธิที่จ่ายให้ผู้รับในต่างประเทศตามกฎหมายภายในของไทย กำหนดไว้ร้อยละ ๑๕ และตามกฎหมายภายในของโมร็อกโกกำหนดไว้ร้อยละ ๑๐ ซึ่งเท่ากับเพดานอัตราที่กำหนดในอนุสัญญานี้ แต่ถ้าผู้รับค่าสิทธิมีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำอยู่ในประเทศผู้จ่ายจะต้องเสียภาษีจากฐานกำไรตามข้อ ๗ หรือ ข้อ ๑๔ แล้วแต่กรณี

๒. ข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยทำไว้แล้วกับประเทศอื่นๆ และตามแบบฉบับโออีซีดี

ข้อ ๑๓
ผลได้จากทุน

- ใจความ** ๑. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อาจเก็บภาษีได้ในประเทศที่ทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่
๒. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นทรัพย์สินที่ใช้ในธุรกิจของสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำของผู้ให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระซึ่งตั้งอยู่ในประเทศใด ประเทศนั้นอาจเก็บภาษีได้
๓. ผลได้จากการจำหน่ายเรือหรืออากาศยานและอสังหาริมทรัพย์บรรดาที่เกี่ยวข้องกับการจราจรระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศที่ผู้จำหน่ายมีสถานจัดการใหญ่เท่านั้น
๔. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินอื่นนอกจากที่กล่าวมาข้างต้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศถิ่นที่อยู่ของผู้จำหน่ายเท่านั้น

คำชี้แจง บทบัญญัติของข้อนี้มีสาระสำคัญส่วนใหญ่เช่นเดียวกับอนุสัญญาหรือความตกลงที่ไทยได้เจรจาไว้กับประเทศต่างๆมาแล้ว

ข้อ ๑๔
บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

ใจความ บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่ง หากได้รับเงินได้จากการบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอิสระ ให้เก็บภาษีได้ในประเทศนั้นเท่านั้น อย่างไรก็ตามอาจเก็บภาษีได้ในอีกประเทศหนึ่ง ถ้าเข้าเงื่อนไขตามที่กำหนด

คำชี้แจง บทบัญญัติของข้อนี้มีลักษณะการใช้บังคับเช่นเดียวกับความตกลงหรืออนุสัญญาที่เคยทำไว้กับประเทศอื่นๆ โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะยกเว้นภาษีให้กับผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่งที่มีเงินได้เกิดขึ้นในอีกประเทศหนึ่ง ถ้าเป็นไปตามเงื่อนไขต่างๆที่กำหนดไว้

ข้อ ๑๕

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

ใจความ ๑. เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่น ๆ อันคล้ายคลึงกันที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่งได้รับการจ้างงานในอีกประเทศหนึ่ง ประเทศหลังสามารถเรียกเก็บภาษีได้ เว้นแต่เข้าเงื่อนไขต่อไปนี้ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศแรกเท่านั้น

ก. ผู้รับอยู่ในประเทศหลังเป็นระยะเวลาหนึ่ง หรือหลายระยะเวลา รวมกัน ไม่เกิน ๑๘๓ วัน และ

ข. ค่าตอบแทนนั้นไม่ได้จ่ายโดยหรือในนามของนายจ้างผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหลัง และ

ค. ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำซึ่งนายจ้างมีอยู่ในประเทศหลัง

๒. ค่าตอบแทนจากการทำงานเป็นลูกเรือในเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศที่ดำเนินการโดยวิสาหกิจของประเทศใด ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศที่วิสาหกิจมีสถานจัดการใหญ่

คำชี้แจง ข้อนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อยกเว้นภาษีแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศคู่สัญญาที่นายจ้างส่งเข้ามาอยู่ในอีกประเทศหนึ่งเพียงชั่วคราวเพื่อทำงานในอีกประเทศหนึ่งนั้น ถ้าเข้าเงื่อนไขตามที่กำหนดไว้แล้ว ประเทศแหล่งเงินได้จึงจะยกเว้นภาษีให้

ข้อ ๑๖

ค่าป่วยการของกรรมการและค่าตอบแทนของเจ้าหน้าที่บริหารระดับสูง

ใจความ ๑. ค่าป่วยการของกรรมการซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่งได้รับจากบริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในอีกประเทศหนึ่ง ประเทศหลังมีสิทธิเก็บภาษีได้

๒. ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่งได้รับในฐานะเป็นเจ้าหน้าที่ดำรงตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงของบริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในอีกประเทศหนึ่ง ประเทศหลังมีสิทธิเก็บภาษีได้

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแบบฉบับของ สหประชาชาติ และตามที่ประเทศไทยได้เคยตกลงไว้กับประเทศอื่น

ข้อ ๑๗

นักแสดงและนักกีฬา

ใจความ ๑. เงินได้ของนักแสดงสาธารณะ เช่น นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยู หรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรี หรือนักกีฬา ให้เก็บภาษีได้ในประเทศที่มีการแสดง

๒. ในกรณีที่เงินได้อันเกิดจากการแสดงของนักแสดง หรือนักกีฬาสาธารณะเกิดขึ้นกับผู้อื่น มิใช่กับตัวผู้แสดงหรือนักกีฬาเอง เงินได้นั้นให้เก็บภาษีได้ในประเทศที่มีการแสดง โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในข้อ ๗ ข้อ ๑๔ และ ข้อ ๑๕

๓. เงินได้จากกิจกรรมในอีกประเทศหนึ่ง ตาม ๑ จะได้รับยกเว้นภาษีในอีกประเทศหนึ่ง หากกิจกรรมดังกล่าวได้รับการอนุมัติและสนับสนุนโดยรัฐบาลของประเทศคู่สัญญา

คำชี้แจง ๑. ผลแห่งข้อนี้ทำให้นักแสดงและนักกีฬาของประเทศหนึ่งที่ไม่ไปแสดงในอีกประเทศหนึ่งต้องเสียภาษีให้แก่ประเทศหลัง แม้ว่าจะอยู่ในประเทศหลังไม่ถึง ๑๘๓ วัน ตามข้อ ๑๔ และ ข้อ ๑๕

๒. ผลอีกประการหนึ่งของข้อนี้ได้แก่ การจัดการมหรสพ หรือการจัดให้มีการแสดงของนักแสดงและนักกีฬา ต้องเสียภาษีในประเทศที่มีการแสดงด้วย แม้ว่าจะไม่มีสถานประกอบการถาวรในประเทศที่มีการแสดงตามนัยที่กล่าวในข้อ ๗

ข้อ ๑๘

เงินบำนาญ เบี้ยบำนาญรายปี และเงินประกันสังคม

ใจความ ๑. เงินบำนาญ หรือเงินค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกันที่จ่ายให้กับผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่งอันเนื่องมาจากการทำงานในอดีต ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศนั้น

๒. เบี้ยบำนาญรายปี และเงินอื่นที่จ่ายภายใต้กฎหมายประกันสังคมของประเทศหนึ่ง ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศนั้น

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยได้เคยตกลงกับประเทศอื่นๆมาแล้ว (แต่ประเทศถิ่นที่อยู่ต้องทำหน้าที่จัดภาษีย้อนให้)

ข้อ ๑๙
งานรัฐบาล

ใจความ ๑. เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนนอกจากเงินบำนาญที่รัฐบาล หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของประเทศหนึ่ง จ่ายให้แก่บุคคลธรรมดาเกี่ยวกับงานบริการที่ให้แก่ รัฐนั้น หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศนั้น

อย่างไรก็ตาม เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนดังกล่าวจะเก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศซึ่งการให้บริการเกิดขึ้น หากผู้ให้บริการนั้นเป็นบุคคลธรรมดาที่เป็นคนชาติและมีถิ่นที่อยู่ในประเทศนั้น หรือการเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของผู้ให้บริการนั้นมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เพียงมุ่งประสงค์เพื่อให้บริการนั้นเท่านั้น

๒. ถ้าเป็นการจ่ายเงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนและเงินบำนาญอันเนื่องมาจากบริการที่เกี่ยวกับธุรกิจใด ๆ ที่ดำเนินการโดยรัฐบาลของประเทศหนึ่งให้ใช้ข้อ ๑๕, ๑๖, ๑๗ และ ๑๘ บังคับ

คำชี้แจง ข้อนี้ต้องการจะให้ประเทศผู้จ่ายเงินได้เป็นผู้เก็บภาษีแต่ประเทศเดียวเท่านั้น โดยมีข้อยกเว้นบางประการ และถ้าเป็นเงินที่รัฐบาลจ่ายเกี่ยวกับธุรกิจ เงินได้นั้นอยู่ในบังคับเช่นเดียวกับเงินได้ที่เอกชนจ่าย อย่างไรก็ตาม อนุสัญญายังคงสงวนสิทธิให้ประเทศเจ้าของถิ่นที่อยู่ยังคงมีสิทธิจัดเก็บภาษีได้แต่เพียงฝ่ายเดียวจากผู้มีถิ่นที่อยู่และคนชาติของประเทศตน ซึ่งเป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยได้ตกลงไว้กับประเทศอื่นๆ

ข้อ ๒๐

นักศึกษาและผู้ฝึกงานทางธุรกิจ

ใจความ เงินที่จ่ายให้นักศึกษาหรือผู้ฝึกงานทางธุรกิจซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่งก่อนที่จะมาเยือนอีกประเทศหนึ่งและอยู่ในประเทศนั้นเพียงเพื่อศึกษาหรือฝึกอบรม จะได้รับยกเว้นภาษีในประเทศนั้น หากเงินที่ได้รับนั้นได้รับจากแหล่งภายนอกประเทศที่มีการศึกษาหรือการฝึกอบรมนั้น

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยได้เคยตกลงกับประเทศอื่นๆมาแล้ว

ข้อ ๒๑

ครูและนักวิจัย

ใจความ เงินที่จ่ายให้แก่ครูและนักวิจัยซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่ง ก่อนที่จะมาเยือนอีกประเทศหนึ่ง เป็นระยะเวลาไม่เกิน ๒ ปี จะได้รับยกเว้นภาษีในอีกประเทศนั้น หากเงินได้ที่ได้รับนั้นได้รับจากแหล่งภายนอกประเทศ

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวทางที่ประเทศไทยได้เคยตกลงกับประเทศอื่นๆมาแล้ว

ข้อ ๒๒

เงินได้อื่นๆ

ใจความ รายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่งซึ่งมิได้เกี่ยวข้องกับข้อก่อนๆของอนุสัญญานี้ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศที่บุคคลนั้นมีถิ่นที่อยู่ เว้นแต่บุคคลนั้นดำเนินธุรกิจในอีกประเทศหนึ่งให้อีกประเทศหนึ่งยังคงมีสิทธิในการจัดเก็บภาษีจากเงินได้นั้น

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวทางที่ประเทศไทยได้เคยตกลงกับประเทศอื่นๆมาแล้ว

ข้อ ๒๓
วิธีการขจัดภาษีซ้อน

ใจความ ๑. เมื่อผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศหนึ่งได้รับเงินได้จากอีกประเทศหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้นั้นถูกเก็บภาษีในทั้งสองประเทศ ประเทศแรกที่เป็นประเทศถิ่นที่อยู่ต้องจัดการเก็บภาษีซ้อนโดยยอมให้นำภาษีที่เสียไว้ในประเทศแหล่งเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้นั้นมาหักออกจากภาษีที่คำนวณได้ในจำนวนเท่ากับภาษีที่จ่ายในประเทศแหล่งเงินได้ อย่างไรก็ตาม การหักเช่นว่านั้น จะต้องไม่เกินกว่าจำนวนภาษีของประเทศถิ่นที่อยู่ที่คำนวณไว้ก่อนที่จะยอมให้มีการหักดังกล่าว

๒. ในกรณีภาษีที่ควรจะต้องชำระ แต่ได้รับการยกเว้นหรือลดหย่อนตามกฎหมาย
มุ่งใจพิเศษเพื่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจให้นำมาหักออกจากภาษีในประเทศถิ่นที่อยู่ได้

คำชี้แจง ๑. บรรดากฎหมายภาษีอากรในประเทศไทย ยังมีผลใช้บังคับจัดเก็บภาษีได้เต็มที่
หากไม่ขัดกับอนุสัญญานี้หรือหากใช้แล้วเป็นคุณแก่ผู้เสียภาษียิ่งกว่าอนุสัญญานี้

๒. เงินได้ที่กำหนดให้สิทธิประเทศเจ้าของแหล่งเงินได้จัดเก็บภาษีได้แต่ฝ่ายเดียว เช่น
เงินได้จากการทำงานของลูกจ้างในประเทศนั้น ประเทศเจ้าของถิ่นที่อยู่จะยกเว้นให้ จึงไม่ต้องมีการจัดการ
การซ้ำซ้อนของภาษี เพราะการซ้ำซ้อนของภาษีไม่เกิดขึ้น

๓. เงินได้ที่ประเทศเจ้าของถิ่นที่อยู่เก็บได้แต่ฝ่ายเดียว เช่น เงินได้จากการขนส่ง
โดยอากาศยานระหว่างประเทศ ประเทศเจ้าของแหล่งเงินได้ให้การยกเว้น จึงไม่ต้องมีการจัดการซ้ำซ้อน
ของภาษีเพราะการซ้ำซ้อนของภาษีไม่เกิดขึ้น

๔. ในกรณีที่ทั้งสองประเทศมีสิทธิจัดเก็บภาษีจากเงินได้ประเภทใดประเภทหนึ่ง เช่น
เงินปันผล ดอกเบี้ย หรือค่าสิทธิ ประเทศเจ้าของถิ่นที่อยู่ของผู้รับเงินได้จะจัดการซ้ำซ้อนของ
ภาษีด้วยวิธีเครดิตธรรมดา เช่น บริษัทไทย ได้รับค่าสิทธิจากประเทศโมร็อกโก ๑๐๐,๐๐๐ บาท
ประเทศโมร็อกโกเก็บภาษีไว้ ๑๕,๐๐๐ บาท ประเทศไทยในฐานะประเทศผู้เป็นเจ้าของถิ่นที่อยู่ของ
บริษัทนั้น จะต้องจัดภาษีไปตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

จำนวนเครดิตที่ยอมให้

$$= \frac{\text{เงินได้ประเภทค่าสิทธิ (จากประเทศโมร็อกโก)}}{\text{เงินได้ทุกประเภท(ที่ได้ทั้งในและนอกประเทศ)}} \times \frac{\text{ภาระภาษีทั้งสิ้นที่ชำระ}}{\text{ตามกฎหมายไทย}}$$

สมมติว่าเงินได้จากการประกอบกิจการทั้งสิ้นในประเทศ และจากต่างประเทศของบริษัทนี้

$$= ๑,๐๐๐,๐๐๐ \text{ บาท อัตราภาษีไทย } ๓๐\% \text{ ภาษี } = ๓๐๐,๐๐๐ \text{ บาท}$$

$$\text{จำนวนเครดิตที่ยอมให้} = \frac{๑๐๐,๐๐๐ \times ๓๐๐,๐๐๐}{๑,๐๐๐,๐๐๐}$$

$$= ๓๐,๐๐๐ \text{ บาท}$$

ดังนั้น จำนวนภาษีที่ประเทศไทยจะยอมให้ถือเป็นเครดิตตามตัวอย่างนี้ คือ ๑๕,๐๐๐ บาท

สรุปความได้ว่า ประเทศเจ้าของแหล่งเงินได้ยังคงเก็บภาษีจากเงินได้ที่เกิดขึ้นในประเทศของตน และประเทศเจ้าของถิ่นที่อยู่ของผู้มีเงินได้จะยอมให้มีการเครดิตภาษีเท่ากับจำนวนภาษีที่เสียไป แต่อย่างไรก็ตาม การให้เครดิตเช่นนั้นต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่ได้ตกลงกัน

ข้อ ๒๔

การไม่เลือกปฏิบัติ

- ใจความ**
๑. คนชาติและสถานประกอบการถาวรของวิสาหกิจของประเทศหนึ่ง จะต้องได้รับการปฏิบัติในทางภาษีอากร โดยไม่เสียเปรียบกว่าคนชาติและวิสาหกิจของประเทศหลังในภาวะการณ์เดียวกัน
 ๒. วิสาหกิจของประเทศหนึ่ง เมื่อถูกควบคุมหรือเป็นเจ้าของโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกประเทศหนึ่ง จะต้องไม่ถูกบังคับ โดยประเทศแรกให้เสียภาษีใดๆ ที่เป็นภาระหนักกว่าหรือนอกเหนือไปกว่าที่วิสาหกิจอื่นๆ (ที่คล้ายคลึงกัน) ในประเทศแรกถูกกำหนดให้ชำระ
 ๓. บทบัญญัติของข้อนี้ยังคงให้ประเทศคู่สัญญา จัดเก็บภาษีตามข้อ ๑๐ วรรค ๖ ได้ (ภาษีจากการจำหน่ายกำไรไปต่างประเทศ) โดยไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติ

คำชี้แจง

๑. เพื่อให้ประเทศคู่สัญญาปฏิบัติต่อคนชาติ และสถานประกอบการถาวรของอีกฝ่ายอย่างเท่าเทียมกัน
๒. ข้อนี้เป็นไปตามแนว โออีซีดี และตามที่ประเทศไทยได้ตกลงไว้กับประเทศอื่น

ข้อ ๒๕

วิธีการดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

ใจความ ๑. ผู้มีถิ่นที่อยู่ในแต่ละประเทศอาจยื่นเรื่องราวต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมายในกรณีของประเทศไทย) ในเมื่อพิจารณาเห็นว่าประเทศใดประเทศหนึ่ง หรือทั้งสองประเทศปฏิบัติขัดกับอนุสัญญา การยื่นคำร้องจะต้องยื่นภายในเวลาสามปี นับจากเวลาที่ได้รับแจ้งว่าได้มีการปฏิบัติโดยไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้

๒. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของประเทศทั้งสองอาจทำความตกลงเพื่อแก้ไขปัญหาหรือข้อสงสัยใดๆ ตามอนุสัญญานี้ได้ และอาจหารือกันเพื่อจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใดๆ ที่มีได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยได้เคยตกลงไว้กับประเทศอื่น ๆ มาแล้ว

ข้อ ๒๖

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

ใจความ ๑. ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของทั้งสองประเทศแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติตามอนุสัญญานี้ หรือตามกฎหมายของประเทศคู่สัญญา โดยให้ถือเป็นความลับ ทั้งนี้เท่าที่ไม่ขัดกับกฎหมาย หรือวิธีปฏิบัติด้านบริหารของประเทศของตน

๒. การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ จะต้องไม่เป็นการบังคับให้ประเทศใดประเทศหนึ่งเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม วิชาชีพ กรรมวิธีทางการค้า หรือข้อสนเทศที่เปิดเผยแล้วขัดต่อนโยบายของรัฐ

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวของ โออีซีดี และตามแนวที่ประเทศไทยได้เคยตกลงไว้กับประเทศอื่น ๆ มาแล้ว

ข้อ ๒๗

ผู้แทนทางการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล

ใจความ อนุสัญญาจะไม่กระทบกระเทือนถึงเอกสิทธิทางการรักษาซึ่งผู้แทนทางการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุลของประเทศคู่สัญญามีอยู่ตามกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามความตกลงพิเศษทั้งหลาย

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวของ โออีซีดี และตามที่ประเทศไทยได้ทำไว้กับประเทศอื่นๆ มาแล้ว โดยอาศัยพื้นฐานจากหลักแห่งกฎหมายระหว่างประเทศ

ข้อ ๒๘

การเริ่มใช้บังคับ

ใจความ อนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับเมื่อประเทศคู่สัญญาได้มีหนังสือแจ้งให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบว่าได้ดำเนินการตามกฎหมายภายในของตนเพื่อให้อนุสัญญามีผลบังคับใช้เรียบร้อยแล้ว โดยอนุสัญญาจะมีผลเริ่มใช้บังคับหลังวันที่แจ้งครั้งหลังไป ๓๐ วัน

๑. ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย จะมีผลกับจำนวนเงินได้ที่ได้รับในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ

๒. ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่นๆ จะมีผลกับจำนวนภาษีที่เรียกเก็บในปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีใดๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นข้อตกลงของทั้งสองฝ่ายที่จะให้อนุสัญญามีผลใช้บังคับเมื่อใด ซึ่งความตกลงหรืออนุสัญญาแต่ละฉบับ จะมีระยะเวลาของการเริ่มต้นใช้บังคับไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมและกฎหมายของประเทศคู่สัญญา แต่ในหลักการจะต้องให้มีผลในปีภาษีถัดจากปีที่มีผลบังคับ เพื่อไม่ให้เกิดการซ้ำซ้อนที่ต้องคืนภาษีที่เก็บไว้เดิมที่ตามกฎหมายภายใน

ข้อ ๒๙
การเลิกใช้

ใจความ ๑. ประเทศคู่สัญญาอาจบอกเลิกอนุสัญญานี้ ภายหลังจากได้ใช้อนุสัญญามาแล้ว อย่างน้อย ๕ ปี โดยแจ้งการบอกเลิกเป็นหนังสือโดยทางการทูตไม่ช้ากว่าวันที่สามสิบของเดือนมิถุนายน ในปีปฏิทินใดๆ

๒. ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย จะมีผลเลิกใช้บังคับกับเงินได้ที่ได้รับ ในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมของปีถัดจากปีที่แจ้งการบอกเลิก ส่วนภาษีเงินได้อื่นๆ จะมีผล เลิกใช้บังคับกับภาษีที่เกิดขึ้นในปีภาษี หรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือน มกราคมของปีถัดจากปีที่แจ้งการบอกเลิก

คำชี้แจง ข้อนี้เป็นไปตามแนวที่ประเทศไทยทำไว้กับประเทศอื่น ๆ